

GIẤC ĐIỆP TRIỀN-MIÊN

HẢI-VÂN

 **tủ sách
TUỔI HOA**

GIÁC ĐIỆP TRIỀN MIÊN

HẢI VÂN

@TIEULUN 2024

CHƯƠNG I

Lan à, từ này giờ chỉ thấy em miệt mài bên đám dụng cụ đó thôi. Bao giờ em mới làm bài ? Mai đã phải nộp rồi, không sợ cô la hay sao ?

Hai chị em Huệ và Lan là nội trú trong một trường nữ trung học tại Đà Lạt. Hôm nay trong phòng chỉ có hai chị em cô ngồi học. Đã một lúc lâu, Lan chỉ quanh quẩn bên một chiếc máy kỳ lạ, lúc thì vặn lại một con ốc, lúc thì lấy búa gõ chỗ này chỗ kia.

Nghe chị hỏi, Lan bật cười :

- Bài của em còn đợi được chứ không như sáng kiến của em đâu vì nó rất quan hệ, em không thể bỏ rơi nó lúc này được. Em mới có một sáng kiến hay ho tuyệt vời cơ.

- Sáng kiến của cô ! - Huệ vừa nói vừa đưa mắt nghi ngờ nhìn chiếc máy gồm toàn lò xo, đòn bẩy, dây điện và phím đàn dương cầm - Thì ra thế ! Chị lại cứ tưởng em đang chế một cây đàn harmonium chứ !

- Chị nói đúng, đây cũng là một thứ đàn harmonium, nhưng lại đặc sắc hơn nhiều cơ.

- Như chị thấy thì các vấn đề điên đầu ấy không làm cho em nản chí thì phải !

- Chị biết không, tự nhiên em nảy ra sáng kiến đó : nếu mình có được một cái máy viết ra nốt nhạc thì tuyệt lắm, phải không ?

- Đã đành, và một cái máy có thể làm bài cho mình, rồi một cái nữa để học các động từ Anh Ngữ cho mình... hay lắm...

- Chị cứ việc cười cho khỏe đi tùy ý ! Nhưng đến khi điều phát minh của em đã thành sự thật thì có lẽ em sẽ dành cho chị một sự ngạc nhiên vô cùng thích thú đây.

Huệ ranh mãnh đáp :

- Có thể lắm, nếu em hoàn thành được phát minh đó. Nhưng mà cái máy của em sẽ chạy như thế nào ?

-Ồ rất là giản dị ! Chị chỉ việc đặt một tờ giấy chép nhạc lên cái trục quay như một chiếc máy đánh chữ thường. Rồi chị dạo một đoạn nhạc lên các phím đàn, các nốt nhạc sẽ tự động in lên giấy. Chị xem có phải là một sáng kiến đáng giá không ?

Bỗng một tiếng nói vọng lên từ cầu thang :

- Một sáng kiến rất xứng đáng với chị em HUỆ LAN. Nay cô bé Lan ơi, sự suy luận của cô chẳng đứng vững chút nào cả !

Huệ là Lan giật mình quay lại và chạm trán với Ly,

6 | Hải Vân

một cô bạn cùng ở nội trú, trên môi cô ta đang nở một nụ cười chế nhạo. Trong trường, không một ai mến Ly cả, vì cô luôn luôn tỏ ra là một con người khó chịu.

- Cho tôi xem được chứ Lan ? - Ly vừa nói vừa bước vào căn phòng và làm như không thấy Lan đang cố tình che giấu chiếc máy.

- Ô, chả có gì đáng xem cả Ly ạ...

- Tôi nghĩ đúng mà ! Đời thuở nhà ai mà lại có người muốn viết nhạc bằng máy !

Huệ can thiệp :

- Tại sao không ? Lần đầu tiên con người sáng chế ra chiếc đàn dương cầm, chắc hẳn thiên hạ cũng cho là khó có thể hoàn thành được đấy.

Ly vênh mặt lên thách thức :

- Thì Lan hãy cứ cho tôi xem chiếc máy cưng của cô có chạy được hay không đã nào !

Lan phản đối :

- Chưa xem được, Lan chưa làm xong. À mà Ly này, đừng nói lại chuyện này cho tụi nó nghe nhé ! Tụi nó sẽ cười Lan chết !

- Ủa, đã phát minh ra thì sao lại có thể mắc cỡ với cái sáng kiến của mình ? Nhưng các bồ này, bà Đốc bảo tôi lên kêu các bồ xuống có người gọi điện thoại đến.

- Vậy mà từ nãy không nói ngay, đề tụi này mất bao nhiêu thì giờ ! - Huệ thốt lên, giọng tức tối.

Sau khi đẩy Ly ra khỏi phòng, hai chị em chạy xuống nhà, chỗ có gắn máy điện thoại. Sau một lúc điện đàm với cô Hạnh, người đã nuôi hai chị em từ nhỏ với sự giúp đỡ của chú Định, em cô, Huệ và Lan rất vui mừng khi hay tin cô Hạnh và ông Định muốn thăm hai cháu nhân dịp cho đi ăn tiệm.

- Vâng thưa cô, tụi cháu sẽ đến nhà hàng vào khoảng 12 giờ trưa ạ. Tụi cháu đi xin phép bà Đốc ngay bây giờ ạ.

Huệ và Lan cảm thấy rất sung sướng vì hai cô rất ít có cơ hội gặp chú Định, chú hiện là thuyền trưởng chiếc Hải Âu và luôn luôn phải lênh đênh trên mặt biển. Lan vội dặn dò chị :

- Chị nhớ đừng đả động gì đến vụ « phát minh » của em cho chú Định và cô Hạnh nghe nhé. Từ sáng đến giờ em đã bị thiên hạ ngạo khá nhiều rồi đó !

Hai chị em cô Hạnh đến sớm hơn vài phút nên họ đã chọn một chiếc bàn gần cửa sổ.

8 | Hải Vân

Vừa gặp mặt chú, Huệ đã vội thốt lên :

- Thưa chú, chúng cháu thấy kỳ này hình như chú không được khỏe như kỳ trước. Có lẽ chú làm việc quá sức phải không ạ ?

Cô Hạnh dịu dàng đỡ lời :

- Chú Định đã trải qua một cuộc hành trình khá vất vả. Vì vậy cô nghĩ rằng chú sẽ cảm thấy thoải mái khi gặp lại hai cháu.

Lan vội hỏi :

- Thưa chú, có chuyện gì xảy ra đó ạ ?

- Các cháu không đọc báo sao ? - Ông Định đáp.

Huệ và Lan cho biết hai cô chưa được đọc báo mới. Nhưng qua thái độ của chú, hai cô cũng đoán được rằng chú Định đang lo nghĩ về một chuyện hệ trọng.

Cô Hạnh bèn giải thích :

- Khi chiếc tàu Hải Âu từ Tân Gia Ba về, vừa cập bến Sài Gòn thì người ta nhận thấy một nữ hành khách đã bị mất tích.

- Thưa cô, người đó đã bị rơi xuống biển ạ ? - Huệ ngạc nhiên hỏi.

- Đó là điều mà nhiều ký giả muốn xác nhận, - chú Định trả lời - Nhưng chú tin rằng chuyện đó không thể nào xảy ra được. Suốt cuộc hành trình, chiếc tàu không hề gặp một cơn bão tố nào cả, hơn nữa trên boong tàu luôn luôn có người gác sáng đêm.

- Vậy theo ý chú thì chuyện gì đã xảy ra ạ ? - Huệ hỏi thêm.

- Điều đó rất khó trả lời. Cô Yến Nhi là một người hơi kỳ dị. Thật ra thì từ trước chú đã nghĩ sẽ có nhiều chuyện rắc rối xảy ra với sự hiện diện của cô ta trên tàu.

- Thưa, cô ta tên là Yến Nhi ạ ? - Huệ lặp lại, nét mặt đăm chiêu.

- Đúng. Cô ta họ tên là Khứu Đắc Yến Nhi. Không ai là không chú ý đến cô ta được. Cô có một suối tóc dài đen mượt và một làn da trắng như tuyết. Cô ta ăn mặc rất sang trọng và theo đúng một thời trang.

- Thưa, cô ta mất tích vào lúc nào ạ ?

- Vào ngày thuyền cập bến Sài Gòn.

- Thưa, còn hành lý của cô ta thì sao ? - Lan hỏi tiếp.

- Người ta đã tìm thấy hành lý của cô ta trong phòng. Cô ta có ba chiếc vali và một chiếc rương lớn, nhưng bên trong gần như trống rỗng. Ngoài điều đó ra, hầu như

10 | Hải Vân

tất cả đều chứng tỏ rằng cô ta đã bị chết đuối. Riêng chú thì chắc chắn là sự đó không thể nào xảy ra được. Tuy nhiên, nếu chú không tìm ra được những bằng cứ xác định cô Yến Nhi chưa chết thì chú có thể gặp rắc rối to đây.

Huệ kêu lên bất mãn :

- Thưa, cháu không hiểu tại sao người ta có thể bắt chú chịu trách nhiệm về vụ mất tích này ! Có phải do lỗi tại chú đâu ạ.

- Đành thế. Nhưng một vụ chết đuối hay mất tích cũng đủ gây nhiều rắc rối cho công ty hàng hải. Riêng chú thì không chắc rằng cô Yến Nhi còn sống.

- Thưa, cháu nghĩ có lẽ cô ta đã có một lý do riêng để biến mất như thế. Lan thông thả nói.

Vị thuyền trưởng gật gù :

- Cháu Lan nói đúng. Cô ta tỏ ra rất bí mật về hành tung của mình. Nhưng theo chú thoáng nghe được thì hình như cô ta có gia đình ở khu Lam Sơn gần đây thì phải. Nếu không biết rõ hơn thì cũng khó mà dò theo được dấu vết của cô ta.

- Lan này ! - Huệ bỗng kêu lên - Em còn nhớ một ngôi biệt thự lạ kỳ, mái nhà có đến bốn cái tháp nhọn trở

lên mà trước đây chị em mình đã để ý trên con đường Hoàng Diệu ở khu Lam Sơn đó chứ ? Nếu chị không làm thì trước nhà có gắn tấm bảng nhỏ đề tên Khứu Đắc Dzu thì phải.

- A ! Phải rồi. Chị nhớ rất đúng đây, chị Huệ.

- Khứu Đắc Dzu à ? Đúng là cái tên mà cô gái đã đề cập đến một hôm. - Ông Định kêu lên, mắt sáng long lanh - Nếu các cháu có thể vẽ đường đi cho chú thì cơm xong chú sẽ tới đó ngay.

- Thưa chú, đề tội cháu đưa chú đi ạ. - Lan đề nghị.

Cô Hạnh cười hài lòng. Cô nhận thấy rằng khía cạnh bí mật của vấn đề đã bắt đầu làm cho chị em Huệ Lan chú ý.

Mặc dầu đã bị xúc động mạnh vì câu chuyện không may xảy ra, suốt bữa ăn thuyền trưởng Định vẫn vui vẻ kể những mẩu chuyện vui vui trong cuộc hành trình vừa qua cho các cháu nghe.

Cuối cùng, bốn người rời khỏi nhà hàng và kéo nhau đi tìm ngôi biệt thự của ông Dzu ngay. Huệ Lan không nhớ rõ số nhà nhưng họ còn nhớ vị trí nên chẳng mấy lúc tìm thấy căn nhà có kiến trúc kỳ lạ mà họ đã để ý khi đi ngang.

12 | Hải Vân

- Ủa, sao không còn tấm bảng treo trên cửa nữa kìa ?
- Huệ vừa nói vừa bước xuống xe - Hay là chú để cháu và Lan tới hỏi xem có phải đúng nhà này không đã.

Để ông Định và cô Hạnh ngồi trên xe, hai chị em tiến vào con đường trải đá cuội trắng và đến gõ cửa. Một lúc sau, họ thấy xuất hiện một người hầu Trung Hoa, đầu chải bóng.

- Chúng tôi muốn hỏi ông Khứu Đắc Dzu có nhà không ạ ? - Huệ lễ phép hỏi.

- Ông Dzu « li » khỏi « lòi ». Ngày mai mấy cô trở lại.

Huệ bèn nói :

- Chúng tôi muốn gặp ông Dzu có chuyện cần. Tôi sợ đến mai thì chú tôi không còn ở đây nữa.

Rồi Huệ năn nỉ :

- Đây là một chuyện rất quan trọng. Thuyền trưởng Định muốn gặp ông Khứu Đắc Dzu để hỏi về một thiếu phụ có mặt trong chuyến du hành vừa qua trên thuyền của ông : cô Khứu Đắc Yến Nhi.

Gương mặt thản nhiên của tên hầu bỗng sáng lên. Hấn vui vẻ đáp :

- Hà, cô Yến Nhi thì có nhà. Hai cô vào « lói chiện »

với cô Yến Nhi ?

Huệ và Lan nhìn nhau với đầy ý nghĩa. Nếu hai cô tìm ra được cô Yến Nhi bây giờ thì thật may mắn cho chú Định, vì nếu chứng minh được là người thiếu phụ đó còn sống thì thuyền trưởng Định và công ty của ông sẽ không còn phải lo ngại điều gì nữa.

- Vâng, chúng tôi rất muốn gặp cô Yến Nhi. - Huệ vội vã trả lời.

Tên hầu đưa hai cô qua một dãy hành lang rồi vào một căn phòng khách được bày biện rất sang trọng. Trong khi hấn vào thưa với nữ chủ nhân thì Lan đảo mắt xem xét căn phòng, ngắm nghía bàn ghế và các món đồ chơi thật hấp dẫn trong tủ kính. Một lát sau, tên hầu trở ra nói :

- Cô Yến Nhi không chịu tiếp ai bữa nay hết.

Huệ khẩn khoản :

- Chuyện này rất quan trọng. Nhờ chú vào nói với cô Yến Nhi rằng thuyền trưởng Định đến đây chỉ cốt để gặp cô trong vài phút thôi.

- Ồ, ờ, để Phóng này vô nói lại, nhưng chắc cũng hông « lược lâu ».

Khi tên hầu đi khuất, Huệ quay qua nói với Lan, lúc đó đang ngắm một bức hình bày trên chiếc dương cầm.

- Chị lo cô Yến Nhi này không phải là người thiếu phụ trên thuyền chú Định em ạ. Nếu cô ta không muốn tiếp chuyện mình thì làm thế nào để biết rõ hư thực đây?

Lan chỉ tâm hình một thiếu phụ trẻ tuổi rất đẹp :

- Chị này ! Không hiểu có phải đây là hình cô Khứu Đắc Yến Nhi không ? Chắc chú Định sẽ nhận ra cô ấy.

Huệ vội kêu lên :

- Phải đó ! Mình đem ra cho chú xem đi. Nhưng mà lẹ lên, tên Phoóng có thể trở ra trong chốc lát đó.

Hai cô lắng tai nghe ngóng để biết chắc rằng tên hầu còn đang ở trên lầu.

- Tội mình chạy ra thật lẹ đi ! - Lan đề nghị.

- Không nên chạy, họ sẽ nghi. - Huệ trả lời.

Hai chị em bèn lẳng lẳng đi ra, nhưng trông ngực hai người đập mạnh như muốn bể lồng ngực. Ông Định chỉ cần liếc qua cũng nhận thấy rằng đây chính thực là thiếu phụ mất tích trên thuyền Hải Âu.

CHƯƠNG II

Đúng là cô Yến Nhi đây rồi ! - Chú Định hân hoan nói.

- Vậy bây giờ chú hết phải lo nghĩ rồi phải không ạ ? Tên Phoóng đã nói là cô Yến Nhi có nhà.

- Dù sao đi nữa thì chúng ta cũng nên vui mừng vì cô ta hãy còn sống ! Nhưng không biết cô ta làm cách nào để rời khỏi tàu mà không phải xuất trình giấy thông hành ? Chú có vài điều muốn hỏi cô ta.

- Dạ, nhưng cô ta không muốn tiếp ai hết. Hơn nữa, ông Dzu lại không có nhà. - Huệ nói.

- Cô Yến Nhi có biết đâu rằng cô ta đã tự đưa mình vào một thế kẹt. Cô ta nên giải thích cho chú nghe hơn là cho Ty Cảnh Sát Thương Cảng.

- Thưa, có lẽ chú có thể thuyết phục được cô ta, chớ tội cháu xin chịu thôi - Huệ đề nghị.

- Vậy để chú vô với các cháu.

Ba người bèn tiến vào biệt thự. Lan vừa kịp để lại bức hình trên chiếc dương cầm thì chú Phoóng trở ra :

- Cô chủ hồng muốn tiếp ai hôm nay hết ! Cô biểu ngộ ra nói với mấy cô là cổ « lau » cái « lâu » lắm, hồng

16 | Hải Vân

nói « chiện lược ».

- Thế chú có nói với cô Yến Nhi là có thuyền trưởng Định tới đây không ? - Huệ hỏi lại.

- Có chứ ! Cô chủ còn « lau cái lầu » hơn khi ngộ nói cho cô nghe như vậy.

Vị thuyền trưởng thốt lên :

- Tôi hiểu rồi. Tôi có thể ngồi đây đợi cô ta thay đổi ý kiến, nhưng nghĩ cho cùng thì tôi muốn gặp ông Dzu trước. Bao giờ thì ông ta về ?

Tên hầu quay vào nhìn đồng hồ rồi đếm mấy đầu ngón tay :

- Ông chủ « li lược » một giờ, hai giờ... « pa » giờ «lôi». Ngộ chắc một giờ « lửa » ông chủ sẽ « dề ».

- Muốn chắc hơn thì ta để cho ông ấy một tiếng rưỡi nữa - ông Định nói - Chú về nói với ông Dzu là tôi sẽ trở lại vào lúc bốn giờ.

- Để ngộ nói lại cho. - Tên hầu đáp và tiễn khách ra cửa.

- Thưa, chú có định trình cảnh sát vụ này không ạ ? - Huệ tò mò hỏi khi ra tới xe.

- Việc đó còn tùy thái độ và lời giải thích của cô ta. Dầu sao công ty cũng sẽ tránh được nhiều phức tạp.

Huệ và Lan không trả lời, nhưng hai chị em đều nghĩ rằng chú Định có lẽ quá lạc quan. Theo những chi tiết chú đã kể lại cho hai cô thì chắc chắn cô Yến Nhi là người hay gây rắc rối trên bước đường của cô ta. Sự từ chối không tiếp ba chú cháu chứng tỏ rằng cô ta không hề có ý giúp cho nhiệm vụ của chú Định được dễ dàng hơn.

Hai chị em Huệ và Lan rất thích những vụ bí mật, nhưng hai cô không muốn có gì khó khăn liên quan đến chú Định. Mồ côi từ tám bé, hai cô sống một cuộc đời rất sung túc bên cô Hạnh và chú Định. Vì vậy, họ luôn luôn cầu mong không có sự gì phiền toái xảy đến cho người chú đáng quý ấy.

- Thế là đã mất toi gần một tiếng đồng hồ - chú Định vừa nói vừa nhìn đồng hồ - Bây giờ chúng ta đi xem xi nê nhé. Các cháu nghĩ sao ?

- Thưa, hình như ở rạp Nam Việt có chiếu một phim hay lắm ạ - Lan vội nói.

Khi xe gần tới rạp hát bóng, vị thuyền trưởng chỉ hai đám mây đen đang kéo lại phủ kín bầu trời.

- May thật ! Rạp xi nê này đúng là một nơi trú mưa lý tưởng. Chắc cơn giông sắp kéo đến bây giờ.

Khi đã ngồi yên vị trí trong rạp hát, mọi người đều quên biến thời tiết bên ngoài, nhưng một sự ngạc nhiên đang chờ đợi họ. Trước khi vào phim chính, người ta chiếu một phim thời sự, và Huệ Lan đã phải đứng bật dậy khi thấy trên màn ảnh hiện ra một chiếc thuyền lớn đang tiến vào bờ.

- Thừa chú, hình như chiếc thuyền Hải Âu của chú! - Huệ trầm thì.

- Đúng nó ! - Vị thuyền trưởng từ tốn trả lời - Khi thuyền vừa cập bến, các nhiếp ảnh gia và phóng viên đứng đợi đông như kiến. Nhưng chú không dè họ đã đưa lên màn ảnh sớm thế.

Một lúc sau, mọi người thấy thuyền trưởng Định xuất hiện trên màn ảnh. Ông đang nói chuyện với các phóng viên và những người đại diện cho công ty, và giải thích cho họ các chi tiết về vụ cô Yến Nhi mất tích.

Huệ và Lan muốn ở lại xem quãng phim thời sự một lần nữa, nhưng vì phim đã quá dài nên họ đành phải ra về. Họ bước ra khỏi rạp đúng một tiếng rưỡi sau khi vào.

Trong khi chiếc xe thẳng tiến đến ngôi biệt thự của ông Dzu, Lan nhìn đồng hồ và cho chú Định biết là đã quá bốn giờ.

- Chúng ta trễ hẹn rồi - ông Định chau mày nói - Phiền thật.

- Đừng ngại em ạ, trời mưa nên có lẽ ông Dzu cũng về trễ - cô Hạnh dịu dàng nói - Dù sao thì cũng không nên chạy nhanh quá, em Định ạ. Đường rất trơn đấy.

Lúc đó trời tối đến nỗi ông Định phải bật đèn pha lên. Tuy vậy xe chạy một cách rất khó khăn, vì mưa vẫn đổ như trút nước, lại thêm sấm chớp rung chuyển cả trời đất. Vì vậy, ông Định phải cho xe dừng lại bên đường để tránh những nguy hiểm có thể xảy ra. Đến nửa giờ sau, mưa mới tạnh hẳn. Khi tới nhà ông Dzu thì trời đã nhá nhem tối.

Huệ và Lan bước theo ông Định đến cửa. Hai cô cứ đinh ninh rằng chú Phóng sẽ ra mở cửa. Nhưng không, họ thấy xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi, cao lớn, đôi mắt sắc có vẻ ác. Hắn tỏ vẻ khinh bỉ khi thấy quần áo nhàu nát của ông Định.

- Xin lỗi, có phải ông là ông Dzu không ạ ? - Vị thuyền trưởng hỏi.

- Vâng, chính tôi. Nếu tôi không làm thì ông là thuyền trưởng Định ? Ông hẹn tôi sớm hơn kia mà ?

- Xin lỗi ông, vì mưa quá lớn nên tôi rất tiếc không thể đúng hẹn được. Chúng tôi có thể vào được chứ ?

- Vâng mời ông và mấy cô vào.

Ông Dzu nhường lối cho khách vào hành lang rồi hỏi:

- Ông cần gặp tôi có chuyện gì vậy ?

- Về chuyện người thân của ông, đó là cô Yến Nhi. Cô ta là một trong những hành khách của chiếc tàu Hải Âu do tôi làm thuyền trưởng và cô ta đã bị mất tích trong một trường hợp rất là đặc biệt. Tôi rất tiếc đã phải nói thẳng với ông điều này, và như chú Phóng cho biết thì cô Yến Nhi ngụ tại đây.

- Tôi chưa bao giờ nghe nói đến ông và chiếc tàu của ông cả -ông Dzu lạ lùng đáp - Yến Nhi, con gái tôi, hiện có ở tại đây.

- Tôi có thể nói chuyện với cô ta được không ạ ?

- Nó đang ăn với vú nó và tôi không muốn ai làm rộn nó cả.

- Ông có thể cho tôi biết cô ta năm nay bao nhiêu tuổi không ạ ? - Vị thuyền trưởng ngạc nhiên hỏi.

- Nó sẽ được bảy tuổi vào tháng sáu tới.

- Bảy tuổi ? Nhưng cô Yến Nhi mà tôi đang tìm kiếm là một thiếu phụ cơ mà !

- Nếu vậy thì tôi rất tiếc không được biết cô ta, ông làm rồi, ông Định à. Xin lỗi ông nhé, bây giờ tôi phải đi công việc.

Nói xong hắn ta đẩy nhẹ thuyền trưởng ra cửa.

- Khoan đã... - ông Định vừa mở miệng nói thì Dzu đã mỉm cười gật đầu chào và đóng sập cửa lại.

- Thật là bất lịch sự ! -Thuyền trưởng Định bực tức nói - Hắn tiếp đãi bọn ta như vậy ! Rồi hắn sẽ biết tay ta.

Lan cười khôi hài :

- Thừa chú, chúng ta không phải ở trên chiếc Hải Âu của chú ! Vậy nếu ta không đi, tên Dzu dám kêu lính bắt ta vì hắn là chủ nhà ạ.

- Cháu nói có lý. Chú sẽ giao vụ này cho viên thám tử của công ty vậy.

- Vậy chú không tin rằng con hắn là Yến Nhi mới được bảy tuổi ạ ? -Huệ hỏi.

- Không đời nào ! Chú có cảm tưởng hấn là một tên bất lương.

- Thưa, trong khi chú nói chuyện với hấn, cháu liếc nhìn vào phòng khách thì thấy bức hình đã biến mất - Lan chậm rãi nói.

- Vậy thì rõ ràng là hấn sợ chúng ta để ý đến bức hình đó. Tối nay chú sẽ gọi điện thoại cho viên thám tử của công ty mới được.

Ông Định toan bước ra xe thì bỗng Lan giựt cánh tay ông :

- Thưa chú, họ đang đấu khẩu trong nhà.

Có tiếng Dzu gắt gỏng :

- Được rồi, tôi sẽ trả lương cho chú ngay ! Tôi đã hứa với chú rồi mà ?

Có tiếng chú Phóng đáp lại :

- Ngộ thấy ông chủ nói nhiều quá. Ông chủ thiếu ngộ ba tháng lương rồi. Nếu ông chủ hồng có tiền, ngộ sẽ đi làm chỗ khác.

Lúc đó chắc hai người đã đi vào phòng trong nên ông Định và Huệ Lan không nghe được câu trả lời của Dzu. Một lát sau ba người ra tới xe. Cô Hạnh nói :

- Trời tối rồi, bây giờ phải đưa hai cháu về trường và chúng ta cũng phải về nhà nữa.

- Vâng được - chú Định đáp.

- Cuộc gặp gỡ có giúp ích được gì cho em không ? -
Cô Hạnh vội hỏi khi thấy gương mặt cau có của em.

- Vụ bí mật chưa khám phá được ra, nhưng em chắc nó sẽ được giải đáp trong một ngày rất gần.

Về tới trường, Huệ và Lan vội lên phòng.

- Chị Huệ, có người vào phòng chúng ta trong lúc vắng mặt ! - Lan kêu lên.

- Sao em biết ?

- Chắc có kẻ lạ mặt đã đụng vào cái máy của em ! Em nhớ trước khi đi, em đã đặt nó cẩn thận bằng một cái khăn mà bây giờ cái khăn đã bị gạt ra một bên đây nè.

- Ồ, chị có nhớ em đã đặt mà.

- Trời ơi ! Người ta đã làm hỏng hết rồi !

- Nhưng vì nó chưa chạy nên chắc em không được bồi thường đâu.

- Em cam đoan với chị là nó sẽ chạy ! Người ta đã chẳng chế nhạo nhà bác học Edison khi ông ta sáng chế

ra cái máy quay đĩa hay sao ?

- Chị rất bất mãn khi thấy người ta đã tự do vào phòng mình như một nơi công cộng. Không biết kẻ đó là ai ?

- Em đoán là con Ly, chị ạ.

- Ủ, chị cũng nghĩ vậy.

Đến tối, khi gặp Ly trong hành lang, Lan hỏi thẳng nhưng Ly nhất quyết chối cãi là cô không hề bước chân vào phòng hai chị em.

Có lẽ Lan đã tin nếu không có một sự việc xảy ra sau đó. Thư viện của trường thường đóng cửa vào lúc 9 giờ 30 tối. Lan muốn ghé qua đó lấy cuốn sách trước giờ đóng cửa, nhưng vừa đến nơi thì cô thấy Ly đang cặm cúi viết một bức thư. Thấy động, Ly vội đẩy bức thư nhưng Lan cũng kịp đọc thấy lá thư gửi cho cơ quan cấp « bằng sáng chế » ở Sài Gòn.

Lan căm tức trở về phòng và nói với chị :

- Đến bây giờ thì em chắc chắn là con Ly đã vào phòng tụi mình. Nó đã xem xét chiếc máy của em và muốn xin bằng sáng chế cho nó.

- Đó là một hành động bất lương ! - Huệ bất mãn kêu lên.

Mỹ, một cô bạn vẫn học cùng nhóm với Huệ và Lan, lúc ấy cũng có mặt, vội thêm :

- Nếu vậy tại mình phải phá tan âm mưu của nó mới được.

- Sao em không xin một bằng sáng chế cho em ?

Huệ nói sau một lát suy nghĩ.

- Ừ phải, tại sao Lan không xin ? - Mỹ lập lại.

- Nhưng chiếc máy của mỗ chưa hoàn thành. Nhỡ nó sẽ không bao giờ chạy được thì sao ?

- Dầu sao, tại mình cũng phải ngăn cản không cho con Ly gởi lá đơn ấy đi mới được - Mỹ quả quyết nói - Được rồi, mình đã có cách.

- Cách gì thế ? - Lan hỏi.

- Lan cứ để mình lo liệu vụ này cho.

Kế hoạch của Mỹ rất giản dị. Sau khi từ giã hai chị em, cô đến trình bày tự sự với bà Đốc. Bà bèn cho gọi Ly lên văn phòng và bắt cô đưa lá đơn vừa viết. Đọc xong bà nói :

- Tôi không hiểu gì hết. Trong đơn này, em nói đã chế ra một cái máy viết nốt nhạc mà không trưng ra một tài

liệu nào cả, đến một hình vẽ cũng không có thì làm sao ổn được. Tốt hơn là nên vứt lá đơn này vào sọt rác.

- Nhưng thưa bà đốc...

- Không nhưng gì nữa. Theo ý tôi em nên dành thì giờ mà lo việc học thì hơn, vì các giáo sư cho tôi biết rằng em rất ít hy vọng đậu kỳ thi sắp tới đó.

- Thưa bà, vâng... - Ly miễn cưỡng trả lời.

Ly tỏ vẻ giận dữ suốt buổi sáng hôm sau. Cô không nói một tiếng nào với Lan vì cô cho rằng vì Lan mà bà Đốc đã can thiệp.

Chiều hôm ấy, Huệ và Lan xin phép bà Đốc ra phố mua mấy món cần dùng. Lúc về, khi taxi ngừng lại ở một ngã tư, Huệ thấy một người đàn ông đang vội vã băng qua đường, tay xách va li. Nàng vội nhòm dậy gọi Lan :

- Trông kìa, Lan !

- Chú Phóng ! Chú ta đi đâu mà xách va li như vậy ?

- Ừ, chị đoán là chú ấy có thể giúp tụi mình làm sáng tỏ vụ bí mật về cô Yến Nhi không biết chừng !

- Chị nói đúng, chú Phóng là người độc nhất có thể cho chúng ta biết cô Yến Nhi là một thiếu nữ hay một con nhỏ bảy tuổi.

- Chúng mình xuống xe đuổi theo chú ấy đi, chị Huệ !

CHƯƠNG III

Huệ và Lan vẫn tiếp tục chạy theo chú Phóng. Được một quãng Huệ vội kêu :

- Chú Phóng ! Chờ chút đã !

Tên hầu quay ngoắt lại, vẻ mặt sợ hãi. Nhưng khi nhận ra hai chị em Huệ và Lan, chú bớt lo sợ và dừng lại.

- Máy cô kêu ngộ hả ? - Chú vừa hỏi vừa đặt va li xuống.

Huệ muốn chắc chắn hơn nên hỏi :

- Có phải chú làm ở nhà ông Dzu không ?

- Ngộ hồng có làm ở nhà ông Dzu nữa mà. Ông Dzu không trả tiền ngộ nên ngộ thôi làm rồi.

- Chú hành động như vậy là phải lắm - Huệ nói - Chú làm ở nhà ông Dzu được lâu chưa ?

- Ngộ làm được sáu tháng. Hồi ngộ mới vô, ông nói chứ : « Chú ráng làm đi, tôi sẽ tăng lương cho ». Ông chỉ hứa hẹn xuông hà. Ngộ hồng « lượt » lên lương mà cũng hồng có lương nữa chớ.

- À, chú Phóng này, cô Yến Nhi còn trẻ lắm phải không ? Gần bằng tuổi tui này hay lớn hơn ?

Chú Phóng lắc đầu :

- « Lâu » có ! Cô Yến Nhi hơn « pa » chục tuổi rồi.

Nghe vậy, hai chị em Huệ Lan rất hài lòng, nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Chú Phóng bắt đầu nghi ngờ:

- Máy cô kêu ngộ làm chi ?

- Tại vì tui tui hy vọng chú sẽ chỉ cho cách gặp cô Yến Nhi - Lan đáp - Chúng tôi rất cần nói chuyện với cô ta.

Sau khi hỏi thăm chú Phóng, hai chị em được biết cô Yến Nhi là em ruột ông Dzu và đã về đến nhà anh nàng từ mấy hôm trước. Nhưng có một điều chắc chắn là cô ta đã có mặt trên chiếc Hải Âu vì chú Phóng có nghe cô ta than là thời tiết ngoài khơi rất xấu.

- Cô ta có mang hành lý về không ? - Huệ hỏi.

Chú Phóng không trả lời, tỏ dáng sợ hãi nhìn một gã đàn ông đang đi bách bộ bên kia đường. Huệ và Lan nhìn theo hướng mắt chú Phóng và thấy gã đàn ông cao lớn, đầu đội một chiếc mũ nỉ sụp xuống tận mặt. Gã đang ngậm một điếu thuốc, đi và tiến lại phía ba người.

Chú Phóng sợ hãi kêu lên, vớ lấy chiếc va li rồi co giò chạy mất. Gã lạ mặt vội rượt theo...

Vớ lấy chiếc va li công kênh, chú Phóng không có hy vọng gì chạy thoát được.

Đúng lúc chú vừa định quẹo vào một ngõ hẻm thì tên lạ mặt đã nhảy tới. Cuộc ẩu đả xảy ra. Hai chị em Huệ Lan chưa kịp chạy lại tiếp tay cho chú Phóng thì hắn đã bị gã kia khóa chặt tay, đẩy lên một chiếc xe hơi đậu gần đó rồi phóng xe đi mất.

- Nhìn số xe đi em ! - Huệ bảo Lan.

- EK - 4093.

Trong khi Huệ lục lọi trong sách tay để kiểm giấy bút, Lan lẩm nhẩm đọc lại số xe cho khỏi quên. Huệ lôi ra một cây viết chì nhưng vì không có giấy nên cô ghi lại số xe lên tay áo trắng của em và nói :

- Chị lo ngại cho chú Phóng quá !

- Mình có phải đi trình Cảnh Sát không ?

- Có chứ, ta đi ngay bây giờ.

Sau khi nghe rõ câu chuyện, viên Thanh Tra Cảnh Sát nói :

- Có lẽ là một vụ thanh toán giữa « ba tàu » với nhau.

- Thưa ông, nhưng mà tên lạ mặt không phải là một người Tàu ! - Huệ cải chính.

Về tới trường, hai chị em bèn gọi ngay điện thoại cho chú Định để báo tin sự việc.

- Như thế thì cô Yến Nhi đó đúng là thiếu phụ đã có mặt trên tàu của chú rồi ! - Chú Định đắc chí reo lên - Chú rất tiếc đã không ở lại thêm một ngày nữa để tìm cách gặp cô ta.

- Thưa chú, hay để chúng cháu trở lại nhà ông Dzu một lần nữa - Huệ đề nghị.

Viên thuyền trưởng suy nghĩ một lát rồi cuối cùng ông chấp thuận :

- Được rồi, chú đồng ý để các cháu trở lại đó. Chú sẽ viết vài hàng cho bà Đốc để xin phép cho các cháu nghỉ học nửa ngày.

Chiều hôm sau, hai chị em kín đáo rời khỏi trường. Mười lăm phút sau, họ dừng xe cách biệt thự ông Dzu độ 200 thước rồi thả bộ tới. Hai chị em thấy căn nhà có vẻ hoang vắng, các cửa sổ đều đóng kín mít.

- Hình như không có ai ở nhà thì phải - Lan lo lắng nói.

Họ nhận chuông đến 3,4 lần mà chẳng thấy ai ra mở cửa. Họ đi vòng ra phía sau và tới gõ một cánh cửa nhỏ.

- Thật vô ích. - Huệ thở dài thất vọng - Chúng ta chỉ còn cách rút lui mà thôi. Ủng thật ! Đáng lẽ chúng ta phải trở lại đây sớm hơn mới phải.

Cô vừa dứt lời thì cả hai đều nghe thấy tiếng rên nho nhỏ từ trong nhà phát ra.

- Cái gì vậy chị ? - Lan hỏi.

Họ đứng yên lặng nghe ngóng.

- Cứu tôi với ! Cứu tôi với ! - Mấy tiếng kêu nghẹn ngào vọng ra.

- Có lẽ chú Phóng bị nhốt ở trong nhà ! - Huệ hét hoảng kêu lên - Chúng mình phải vào xem cái gì mới được, lên.

Cô định mở cửa, nhưng cánh cửa đã bị khóa chặt. Cả hai lại vòng ra phía trước, nhưng cửa này cũng khóa.

- Chúng ta phải hành động gấp rút - Lan vừa nói vừa nhặt một cục đá lớn - Để em đập cửa kính ra.

Cô giáng mạnh cục đá vào khung cửa, kính vỡ tan tành. Lan thò tay vặn quả nắm, mở cửa ra. Hai chị em vội chạy vào hành lang và tiến về phía phòng khách. Tới đây, hai cô đứng sững lại. Huệ thì thầm :

- Chị không thể nào ngờ như thế này được, Lan thấy không ?

Căn phòng cách đây mấy hôm vẫn còn đầy đủ đồ đạc, bây giờ thì đã trống rỗng. Bàn, ghế, tủ, tranh ảnh, tất cả đã biến mất ngoại trừ mấy tấm màn cửa sổ.

Trong phòng ăn cũng chẳng có gì. Hai chị em chưa kịp tìm kiếm xa hơn thì họ lại nghe tiếng kêu ú ớ lúc này.

- Đúng là chú Phóng rồi ! - Lan nói - Hình như chú ấy bị ngạt hơi thì phải.

Hai người chạy về phía hành lang thang lâu. Theo hướng tiếng kêu, hai chị em lần đến một căn phòng trống trên lầu. Hai cô còn đang đứng do dự trước cửa phòng thì nghe thấy tiếng cào cào trong chiếc tủ lớn kê ở cuối phòng.

Lan vội chạy lại mở tủ, nhưng cô ngừng lại :

- Chiếc tủ bị khóa rồi, chị Huệ ơi !

Hai chị em cố sức kéo, nhưng cánh cửa tủ vẫn khép chặt.

- Làm thế nào bây giờ ? - Lan than vãn - Nếu chúng ta kêu cảnh sát thì mất quá nhiều thời giờ...

Cô chưa nói hết lời thì bỗng tiếng chuông reo vang.

- Cái gì nữa đây ? - Huệ hốt hoảng hỏi.

Hai cô đang chạy ra cửa sổ xem ai thì nghe thấy một giọng nói quen quen :

- Có ai trong nhà không thế ?

- Hình như tiếng nói của chú Định thì phải ! - Lan thốt lên.

Hai chị em vội chạy xuống mở cửa.

- Chú Định ! - Huệ kêu lên.

- Ủa sao chú lại tới đây ạ ? - Lan hỏi.

Thuyền trưởng đáp :

- Sau khi hai cháu điện thoại cho chú, cô Hạnh tỏ ra lo lắng. Cô trách chú tại sao để hai cháu đến đây một mình. Chú phải vội vàng phóng xe tới đây.

- May quá, chú đến thật đúng lúc ! - Huệ nói - Họ đã

dọn nhà đi rồi và còn nhốt một người trong tủ khóa.

Lên tới lầu, chú Định kéo thử cánh cửa tủ nhưng cũng không được.

- Phải có một khúc cây lớn mới xong. Để chú đi kiểm.

Một lúc sau, chú trở vào với một khúc cây lớn tìm thấy dưới hầm.

Ba người cùng nắm khúc cây rồi nhắm phía trên cánh cửa thúc vào để khỏi trúng phải người bên trong.

Sau cú thứ hai, cánh cửa bật tung ra.

- Không phải chú Phóng ! - Lan kêu lên khi nhìn thấy người đàn ông nằm bất động trong học tủ.

Đây là một ông già, đầu tóc bạc trắng, đôi bàn tay gầy guộc, sắc mặt nhợt nhạt.

Được chú Định nâng dậy, ông cử động và thì thào :

- Thật may phước cho tôi quá !

Lan chạy đi tìm một ly nước trong khi Huệ lục soát mấy căn phòng kế cận để tìm một cái ghế. Chú Định đặt ông già ngồi lên ghế vừa đưa ly nước cho ông uống.

- Hãy đưa tôi về... tôi muốn được về nhà... - Ông cụ thều thào nói.

- Chúng tôi cũng muốn thế - chú Định đáp - Tuy nhiên, cụ hãy cho chúng tôi biết cụ là ai và cụ ở đâu tới đây.

- Tôi là Đôn, cư ngụ ở khách sạn Song Nga.

- Cháu biết khách sạn đó - Huệ nói.

- Chúng tôi sẽ đưa cụ về đó - chú Định hứa - Nhưng tôi nghĩ bây giờ nên mời bác sĩ đến coi cho cụ đã.

- Không, không ! - Ông cụ kêu lên - Tôi thấy không cần mời làm gì, tôi đủ sức về mà.

- Xin tùy ý cụ đây. Nhưng tại sao cụ bị nhốt trong này?

- Chính tên Dzu khôn kiếp ấy đã nhốt tôi. Một người hàng xóm có báo tin cho tôi hay là hai anh em nó đang dọn nhà đi. Tôi vội đến đây, vì tôi là chủ biệt thự này và chúng còn thiếu tôi bốn tháng tiền nhà.

- Vâng, cụ kể tiếp đi, có lẽ chúng tôi sẽ giúp ích cụ được gì chăng ?

- Khi tôi đến đây, chúng đã chắt gòn xong đồ đạc lên xe rồi. Tôi bảo phải thanh toán tiền nhà ngay, bằng không thì phải để đồ đạc lại. Tên Dzu bèn bảo tôi vào nhà để hắn viết chi phiếu.

- Hắn gài bẫy, phải không ạ ? - Chú Định hỏi.

- Vâng đúng thế. Tôi vừa bước vào nhà thì hấn đã giáng cho tôi một cú và đẩy tôi vào tủ khóa lại. Tôi đã ngất xỉu và khi tỉnh dậy tôi mới kêu cứu. May quá, có các vị tới đây !

- Chúng tôi sẽ đưa cụ về khách sạn bây giờ.

Rồi ba chú cháu dìu ông cụ ra xe. Trên đường về, Đôn thuật lại cho ông Định và hai cô cháu gái nghe tất cả những gì ông cụ biết về anh em lão Dzu. Nhưng ngoài những điều nghi ngờ ra, cũng chưa có một sự kiện gì cụ thể để có thể buộc tội cho họ những hành động phi pháp, như trốn thuế quan, buôn lậu, v.v... Cụ Đôn còn cho biết anh em Dzu hình như còn có nông trại ở vùng Di Linh.

Sau khi đưa cụ Đôn về phòng, ba chú cháu từ giã đi ra xe và hứa nếu có dịp sẽ trở lại thăm cụ.

Về tới trường, Lan mời chú Định ở lại vài phút :

- Thưa chú, cháu có cái này hay lắm ạ. Một phát minh mới của cháu đây !

- Ô kìa Lan ! Em đã bắt chị hứa không được nói với ai kia mà ? - Huệ ngạc nhiên thốt lên.

- Em biết - Lan cười đáp - nhưng em cần đến lời khuyên của một vị chuyên viên.

- Cháu đã phát minh ra cái gì đó ?

- Thưa chú, một cái máy viết nhạc. Hiện giờ, nó chưa có hình thù gì cả.

Hai chị em rất ngạc nhiên thấy chú Định không hề buồn cười khi thấy cái máy. Trái lại, chú xem xét kỹ càng và hỏi tỉ mỉ về nó. Cuối cùng, chú kết luận ;

- Nguyên tắc căn bản của cháu đứng vững lắm, Lan à. Chiếc máy này hay lắm.

- Thưa chú nói thật ạ ?

Đôi mắt Lan sáng ngời lên vì vui mừng :

- Vậy mà mọi người đã chế riễu cháu, kể cả chị Huệ nữa.

- Người ta thường nói « con đường dẫn đến sự thành công đều đầy rẫy chông gai » cháu không nhớ sao ? - Chú Định nheo mắt nói.

- Thưa chú, cháu đã tốn nhiều thời giờ và công phu vào đó, đến nỗi nhiều lúc cháu chỉ muốn mang quẳng cái máy này xuống vực sâu. - Lan thở dài thú nhận - Cháu có cảm tưởng rằng nó sẽ chạy nhưng mà sao nó chẳng chạy gì cả.

- Sao cháu không thử mắc một cái lò xo khỏe hơn ?
Để chú gởi cho cháu vài cái khác. Bây giờ thì chú phải đi, chúc cháu thành công nhé.

CHƯƠNG IV

Cuối tuần này, Huệ và Lan về nhà thăm chú Định và cô Hạnh. Hôm đó, cô Hạnh mời cả bà Minh, một người bạn cũ, đến chơi nữa.

Huệ và Lan thấy bà Minh rất dễ thương và nói chuyện rất có duyên.

- Hồi này tôi đang kiếm mãi chưa được một căn nhà đủ rộng để chứa lũ con của tôi, bà Minh tâm sự, cô biết không, có lẽ phải một trang trại để gia đình tôi ở mới đủ.

Hai chị em Huệ Lan chợt nghĩ đến ngôi biệt thự của cụ Đôn còn bỏ trống vì anh em lão Dzu đã dọn đi đột ngột. Có lẽ căn nhà ấy thích hợp với gia đình bà Minh. Sau khi hai chị em mô tả sơ qua căn biệt thự, bà Minh cho hai chị em biết có lẽ đây là căn nhà bà đang tìm kiếm.

- Tôi mong rằng tiền thuê không quá đắt - bà nói tiếp
- Vì phải nuôi sáu đứa con nên vợ chồng tôi không thể hoang phí quá mức.

- Thưa bác, chúng cháu hiện chưa rõ cụ Đôn định giá bao nhiêu - Huệ đáp - Vậy lát nữa trở về trường, chúng cháu sẽ tới hỏi cụ.

- Ô thế thì hay quá ! - Bà Minh vui mừng nói - Chúng tôi càng thuê sớm được chừng nào càng tốt chừng này.

Trên đường về trường, hai cô bèn rẽ tới khách sạn Song Nga thăm cụ Đôn và rất vui mừng khi thấy cụ đã khỏe hẳn. Tuy nhiên, bác sĩ chưa cho phép cụ ra ngoài. Cụ bèn nhờ Huệ và Lan dẫn bà Minh đi thăm ngôi biệt thự hộ.

- Xin cụ cứ an tâm, chúng cháu sẽ đưa bà Minh đi.

Cụ Đôn trao chìa khóa cho hai cô và chiều hôm sau là chủ nhật, họ vội đưa bà Minh đi thăm ngôi biệt thự.

- Trông bề ngoài thì tôi đã thấy ưng ý - bà ta nói - Khu vườn rộng rãi rất thích hợp với lũ con trai của tôi. Cụ Đôn đã nói giá bao nhiêu, hả hai cô ?

- Thưa bác, cụ lấy hai chục ngàn một tháng ạ - Lan trả lời - Nhưng theo cháu biết thì trước kia cụ cho mướn cao hơn ạ.

Sau khi đã đi một vòng, bà Minh nhận thấy các căn phòng được sắp đặt một cách rất tiện lợi và thoải mái.

- Tôi thuận thuê căn nhà này - bà ta nói - Có lẽ tôi đã xem xét tất cả rồi thì phải.

- Thưa bác, không biết chị Huệ cháu chạy đâu rồi nhỉ? - Lan lẩm bẩm.

- Tôi vừa thấy cô ấy trong phòng sách đó mà.

Lan vội gọi to, nhưng không có tiếng trả lời. Cô gọi thêm lần nữa, nhưng cô chỉ nghe thấy tiếng của mình dội lại qua những dãy hành lang vắng lặng.

- Quái lạ ! Hay là cô ấy ra vườn - bà Minh thốt lên.

Hai người trở vào lục soát khắp căn nhà cũng không thấy Huệ đâu cả.

Màn đêm đã bắt đầu buông xuống. Vì nhà đèn chưa cho điện trở lại nên cuộc tìm kiếm không thể tiếp tục.

- Cháu không biết làm sao bây giờ - Lan lo lắng nói
- Đến giờ phải về trường rồi, nhưng cháu không thể về một mình trước khi tìm thấy chị Huệ. Cháu lo ngại chị ấy gặp phải chuyện gì chẳng lành quá !

Bà Minh tìm cách an ủi Lan và quả quyết rằng thế nào rồi cũng tìm thấy Huệ. Có thể là cô ấy đã trở về trường trước rồi.

- Thưa bác, chị ấy không bao giờ đi mà không cho cháu hay trước - Lan nói.

Lúc này trong căn nhà tối đến nỗi bà Minh và Lan phải dò dẫm từng bước một. Có một điều họ chắc chắn là Huệ không có mặt trong nhà này. Bà Minh bàn với Lan :

- Hay chúng ta cứ về trường xem sao. Nếu không thấy, ta sẽ báo cảnh sát sau.

- Vâng ạ. - Lan miễn cưỡng trả lời.

Cô khóa trái cửa lại rồi hai người bước ra xe hơi của bà Minh đậu giữa lối vào. Khi vừa mở cửa xe, Lan thấy Huệ đang nằm cuộn tròn trên nệm xe và ngủ li bì.

- Chị Huệ đây rồi ! - Lan reo mừng - May quá !

- May thật ! - Bà Minh thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy cô gái đang ngủ trên xe.

- Chị Huệ ! - Lan vừa gọi vừa lay nhẹ - Chị Huệ tỉnh dậy đi !

Nhưng Huệ không hề nhúc nhích.

- Cô ấy ngủ say quá - bà Minh nhận xét - Chắc cô ấy đợi lâu quá nên bị mệt.

Lan lay chị mạnh hơn, nhưng Huệ vẫn nằm yên không nhúc nhích.

- Quái lạ ! Chị ấy làm sao vậy ?

Cô bỗng rùng mình sợ hãi. Chưa bao giờ cô thấy Huệ ngủ như thế cả. Cúi xuống nghe hơi thở vẫn thấy đều hòa nên Lan thấy hơi yên dạ. Nhưng từ quần áo Huệ,

tỏa ra một mùi hương là lạ.

- Đề tôi thử gọi cô ấy xem sao - bà Minh đề nghị.

Bà ta lắc mạnh Huệ và lấy tay vỗ vào hai má của cô. Huệ cự quậy và rên khe khẽ nhưng vẫn không mở mắt.

Lan vừa định nói là có lẽ Huệ như người bị đánh thuốc mê, nhưng cô ngừng lại kịp vì cô nghĩ không nên nói ra điều nhận xét đó trong lúc này.

- Thôi ta chẳng nên kêu cô ấy dậy trước khi về tới trường - bà Minh nói.

Khi xe về tới trường, Huệ đã tỉnh đôi chút, cô đứng dậy được và để hai người dìu vào phòng. Bà Minh nhận thấy Huệ không hề gì nên từ giã Lan.

Huệ nằm vật xuống giường và lại ngủ tiếp. Lan lo sợ nên thức suốt đêm để trông coi chị. Cô tự nghĩ chắc chị Huệ đã bị đánh thuốc mê. Nếu sáng mai chị ấy chưa khỏe, cô sẽ mời cô y tá lên coi giùm.

Sáng hôm sau Huệ đã tỉnh hẳn. Khi ánh nắng chan hòa trong căn phòng, nàng ngồi dậy và ngáp mấy cái thật dài.

Lan vội chạy tới :

- Thế nào, chị Huệ !

- Lan đấy à ? Sao dậy sớm thế ? - Huệ hỏi em bằng một giọng ngái ngủ - mấy giờ rồi ?

- Sáu giờ rưỡi. Đêm qua em không ngủ. Chị thấy trong người ra sao ?

Huệ chống khuỷu tay ngồi dậy và đưa mắt lơ đãng nhìn chung quanh phòng.

- Chị đã trải qua một giấc mơ khủng khiếp - cô nói - Chị ở trong nhà cụ Đôn, những con vật quái đản đuổi theo chị, chị có cảm tưởng như mình đang ngồi trên lưng ngựa gỗ và chị còn nói chuyện với một con ngựa vằn nữa !

- Thôi, chị dẹp giấc mơ ấy qua một bên đi. Chị thấy khỏe chưa ?

- Khỏe rồi, nhưng còn hơi nhức đầu. Có chuyện gì vậy Lan ? Sao em nhìn chị với đôi mắt kỳ dị vậy ?

- Thế chị không nhớ gì hay sao ?

- Về vấn đề gì kia chứ ? - Huệ ngơ ngác hỏi.

- Về ngôi biệt thự của cụ Đôn đó.

- À phải, tụi mình đã đưa bà Minh tới đó... chị không nhớ là bà ta có chịu thuê hay không.

- Bà ta định dọn đến ở vào ngày kia, nhưng không phải là điều em muốn đề cập tới. Em lo cho chị quá.

- Em lo cho chị à ? Lo cái gì ?

- Thế chị không biết là chị đã ngủ cả 12 tiếng đồng hồ rồi sao ? Bà Minh và em đã tìm thấy chị trong lúc chị đang nằm ngủ ngon lành trong xe. Làm sao mà chị lại ra được đến đó ?

- Điều ấy thì chị không nhớ.

- Thế chị có nhớ gì về đoạn chót trước khi vào xe nằm ngủ không ?

- Để chị nghĩ xem đã. Ừ phải rồi, chị đợi em và bà Minh lâu quá nên chị đã lần bước đến một đầu nhà.

- Chỗ nào hả chị ?

- Chị không rõ nữa. Chị cảm thấy như đầu óc trống rỗng, không còn nhớ gì cả.

- Bây giờ thì em tin chắc rằng chị đã bị đánh thuốc mê rồi đó.

- Đánh thuốc mê à ? - Huệ hỏi lại, mặt đượm vẻ nghi ngờ - vô lý quá. Chị chẳng gặp ai lúc đó cả. Tuy nhiên, chị thú thật rằng chị cảm thấy trong người là lạ.

- Chị có ném phải thức ăn gì ở đấy không ? Như những viên thuốc chẳng hạn.

- Trời ơi, em tưởng chị ngu si đến thế sao ?

- Như vậy thì tại sao đã chứ ?

- Thật chị không hiểu gì hết - Huệ uể oải đáp - Mà chị cũng không muốn phải thắc mắc về điều đó - cô nói tiếp.

Hai ngày sau, trùng vào ngày nghỉ lễ, hai chị em trở lại ngôi biệt thự của cụ Đôn để giúp bà Minh dọn nhà đến.

Tới mười một giờ tất cả đồ đạc đã được sắp đặt đầu vào đó. Huệ và Lan giúp bà Minh sửa soạn buổi cơm trưa.

Cơm nước xong, bà Minh mở những thùng sách ra để xếp vào phòng sách. Bà nói :

- Từ lâu lắm chúng tôi mới có một căn phòng rộng rãi như thế này để xếp sách.

- Hai bác có nhiều sách quá - Huệ nhận xét sau khi đếm đủ 10 thùng lớn.

- Đến vài trăm cuốn chứ chẳng ít đâu ! - Lan tiếp lời chị.

- Vâng, các cháu ở đây rất thích đọc sách. Ông nhà tôi thì rất ham công việc trồng tía nên ông luôn luôn mua những cuốn sách mới xuất bản về thảo mộc.

- Thưa bác, có cuốn nào nói về các thứ cỏ lạ không ạ? - Huệ hỏi.

- Hình như có. Cô thử tìm trong cái thùng số 8 xem. Chúng tôi xếp hầu hết những sách nói về thảo mộc trong đó.

Huệ bắt đầu lấy sách từ trong thùng ra, xem xét từng cuốn một. Lan lại giúp chị : Cô chợt hiểu tại sao chị cô bỗng chú ý đến những loại cỏ.

Sau khi đã lấy ra nửa thùng sách rồi, cô thấy một cuốn làm cô chú ý, mang đầu đề : « Những loại thảo mộc có thể dùng làm độc dược ».

- Hai cô tìm được cuốn nào vừa ý thì cứ mang về trường mà đọc - bà Minh đề nghị.

- Vâng ạ, cháu muốn mượn bác cuốn này vài hôm - Huệ đáp.

- Cô cứ lấy, bao giờ trả lại cũng được.

Hai chị em cảm ơn bà ta và mang cuốn sách ra hành lang đọc. Cuốn sách có rất nhiều hình ảnh tô màu rất đẹp nên bốn đứa con đầu lòng của bà Minh cũng chạy

lại xem.

- Em biết cây này nè ! - Bình vừa nói vừa chỉ một trong những tấm hình - Đó là một cây rất độc, nếu ta ăn phải trái của nó thì ta sẽ đau nặng.

- Em có thấy cây đó trong vườn không ? - Lan vội hỏi.

- Không ạ, nhưng còn có nhiều cây khác trong này mà em không biết tên.

- Bình à, bây giờ em có muốn dự một trò chơi này không ? - Huệ hỏi.

- Trò chơi gì hả chị ?

- Chúng ta sẽ nhận diện các lá cây trong vườn này. Các em ra hái tất cả mọi thứ và mang vào đây cho chị.

- Vâng, thế thì vui lắm - Bình vội nói với đôi mắt sáng ngời.

Bọn trẻ vội tản mác ra bốn phía vườn để tìm kiếm.

- Các em nhớ đừng có nhai những cọng cỏ đây nhé - Lan dặn dò lũ trẻ.

Trong chốc lát, bọn trẻ đã trở lại với đủ các loại cây cỏ trên tay. Có rất nhiều cây loại thông thường mà hai

chị em nhận ra ngay. Nhưng vài loại Bình đem về mà hai cô không biết là gì. Vì trời đã xế chiều nên hai chị em phải trở về trường.

- Chị mang cuốn sách và những lá này đi - Huệ nói với bọn trẻ - Lần sau đến chị sẽ nói tất cả các tên cho các em nghe.

- Tụi em sẽ đi tìm thêm cỏ nữa - Bình vui vẻ đề nghị.

Về tới trường Huệ ngồi nghiên cứu cuốn sách đến hàng giờ. Cô dán những mẫu cây cỏ vào một cuốn sổ và ghi vài chữ chú thích bên dưới.

- Chị có tìm thấy thứ cây cỏ nào có thể làm cho người ta ngủ được không ? - Lan hỏi.

- Chưa thấy, nhưng chắc phải lâu lắm chị mới xem hết quyển sách này được.

Lan rất mừng khi thấy chị cô phụ trách việc nhận diện các thứ cây cỏ độc vì cô phải dành những lúc rảnh rỗi để hoàn thành chiếc máy viết nhạc. Giữ đúng lời hứa, chú Định đã gửi cho cô nhiều lò xo rất mạnh. Lan bắt đầu ghép lại và nhận thấy những tiến bộ rõ rệt, nhưng chiếc máy vẫn chưa chạy.

- Chắc là có một chi tiết nhỏ mà mình chưa tìm ra -
cô nói với vẻ lạc quan - Thế nào cũng có ngày ta thành
công mà !

CHƯƠNG V

Một hôm, Lan và Huệ đang ngồi với Hằng, một cô bạn cùng lớp quê ở Di Linh. Chợt nhớ tới lời nói của cụ Đôn, Huệ hỏi Hằng :

- Bỏ có nghe đến ai tên là Khứu Đắc Dzu ở vùng Di Linh không ?

- Có chứ, hấn ta có một trang trại ở cách nhà mình độ năm cây số. Công việc ở đó không được điều hòa cho lắm vì hấn ta luôn vắng nhà.

- Thế ai trông nom trại đó ? - Lan hỏi.

- Bà mẹ hấn ta và vài người nữa. Thỉnh thoảng mình cũng có đạp xe đến thăm bà ta vì bà sống rất đơn độc.

- Thế bà ấy có một đầu bếp người tàu nào tên là Phoóng không ?

- Hình như không. Lần cuối cùng mình tới thì thấy một người Thượng phụ trách việc nấu ăn cho bọn công nhân trong trại.

- Có thể chú Phoóng mới được đem về đây tuần trước thôi - Lan nói - và như vậy bỏ không biết được.

- Có thể - Hằng gật gù - Mấy bỏ cần tìm hiểu về người tàu ấy lắm sao ?

- Ủ - Huệ đáp ngay.

- Nếu vậy, mình sẽ đánh điện cho ba má hỏi xem sao.

- Nếu thế thì tốt quá ! Mình không biết làm sao để cảm ơn bồ đây - Lan xuýt xoa đáp - Bồ hỏi hộ hai bác xem anh em ông Dzu và chú Phóng đã về đây chưa nhé.

Sáng hôm sau Huệ và Lan mang điện tín ra Bưu điện gửi. Trong khi đón xe lam trở về trường, họ bỗng thấy bà Minh hót hải tiến về phía họ.

- Thưa bác có chuyện gì đấy ạ ? - Lan vội hỏi.

- Tôi đi kiếm một tiệm thuốc Tây ! - Bà đáp - Hai cô có biết tiệm nào gần đây không ?

- Thưa bác, ngay ở phía tay trái kia ạ. Nhưng bác mua thuốc cho ai ?

Bà Minh nhen ngào đáp :

- Thăng Vinh nhà tôi không biết nó làm sao mà cứ ngủ li bì không tài nào đánh thức nó dậy sáng nay được. Tôi lo quá.

Vừa nghe xong, hai cô đoán ngay là chứng bệnh của bé Vinh cũng y như của Huệ bữa trước. Họ bèn giải thích rằng giấc ngủ đó có thể do một loại thảo mộc gây ra và sau 12 tiếng nó sẽ qua.

- Thừa bác nhớ lại xem - Lan tiếp - chị Huệ cháu cũng đã bị ngủ như thế bữa trước và đã tỉnh sau một đêm đó ạ.

- Thế các cô nghĩ là thằng Vinh sẽ không sao cả chứ ?

- Vâng, cháu tin chắc như thế ! - Lan cả quyết - Bác cứ để em nó ngủ yên, không sao đâu.

- Thật may quá ! - Bà Minh thở ra nhẹ nhõm - Nhưng mà cái cây ấy thuộc loại nào, tên gì ?

- Thừa bác, tụi cháu cũng chưa rõ - Huệ thú nhận.

- Tụi cháu đang nghiên cứu về các thảo mộc có chất độc - Lan tiếp lời chị - Vì thế tụi cháu mới mượn cuốn sách của bác đó ạ.

- Thôi chào hai cô nhé, cảm ơn nhiều.

- Vâng kính bác về ạ.

Về đến trường, hai chị em thấy Hằng đến tìm để cho xem lá thư mới nhận được.

- Thư của hai bác phải không ? - Huệ hỏi.

- Phải, ba má đã viết thư thay vì đánh điện tín vì có rất nhiều điều phải nói. Mình muốn mời các bồ về nhà vào kỳ nghỉ tới nhân dịp sinh nhật của mình, các bồ nghĩ sao ?

- Về nhà Hằng à ? Coi bộ hơi khó đấy, vì tụi mình chỉ được nghỉ có một ngày thôi mà.

- Hai bồ chớ lo, mình đã xin phép bà Đốc rồi và bà đã chấp thuận cho tụi mình nghỉ một lèo từ thứ sáu đến thứ hai, tuyệt không ? Bây giờ chỉ còn xin phép cô Hạnh là được rồi.

- Điều ấy thì chắc chắn được - Huệ đáp - Hằng ơi ! Bồ tử tế quá !

- Bạn bè với nhau thì chuyện đó là thường. Hơn nữa hai bồ có thể tìm biết về anh em ông Dzu nữa chứ, tiện lắm.

- Ủ, thế hai bác có đề cập gì đến họ trong thư không ?

- Có, ba nói là hiện giờ họ đang có mặt ở nhà.

- Nếu thế thì có hy vọng tụi mình sẽ đưa vụ cô Yến Nhi bị mất tích ra ánh sáng đó - Lan reo lên - Đây cũng là lý do để cô Hạnh cho phép tụi mình đi với Hằng.

Quả nhiên, khi hai cô điện thoại xin phép cô Hạnh thì cô chấp thuận ngay. Tuy nhiên, còn một trở ngại duy nhất : bà Đốc đã loan tin là kỳ thi lục cá nguyệt sẽ bắt đầu vào tuần tới và bà không muốn cho nữ sinh nào bị điểm dưới trung bình được nghỉ thêm phép. Huệ và Lan không lo sợ cho chính mình mà lo cho Hằng vì cô này hơi yếu về một vài môn.

- Mình ngại sẽ thiếu điểm về môn Sử Ký - Hằng tâm sự với hai bạn - Nếu vì lỗi của mình mà ba đứa không đi được thì mình sẽ ân hận suốt đời !

- Hằng khỏi lo, tụi này sẽ giúp Hằng ôn lại bài, khó gì.

- Thế thì tuyệt quá ! Hai bồ biết không, cứ đến chỗ nào quan trọng nhất là mình quên mới khổ chứ ! Nhưng mà mình không muốn làm phiền hai bồ đâu.

- Trái lại, tụi này rất vui khi giúp được Hằng - Huệ vội nói - Chúng mình bắt đầu ngay nhé ?

- Ở đây à ? - Hằng ngập ngừng hỏi - Rồi mọi người sẽ thấy cái kém cỏi của Hằng thì sao ?

- Ta đến khu rừng nhỏ đằng sau trường - Lan đề nghị - Ở đó sẽ chẳng có ai làm rộn mình đâu.

Ba bạn gom góp những sách vở cần thiết và lẳng lặng đi ra khu rừng nhỏ. Từ cửa sổ phòng mình, Ly đã chứng kiến tất cả sự việc.

- Không hiểu chúng định làm trò gì mà bí mật thế kia? - Cô tự hỏi - Mình phải theo xem mới được.

Vô tình không biết là có người đang theo dõi, Huệ, Lan và Hằng chọn một chỗ tốt cạnh con lạch nhỏ để ngồi. Họ lần lượt đọc và bình luận các bài học. Ly núp mình sau một bụi cây gần đấy và không bỏ sót một câu nào. Cho đến lúc Huệ gấp cuốn sách Sử Ký lại, Ly mới biết là mình đã làm to.

- Chúng chả có gì bí mật để nói với nhau cả ! - Cô bất mãn tự nhủ - Làm mình mất bao nhiêu thời giờ vô ích !

Tức giận, cô vừa định bỏ đi thì một con rắn nước bò qua con đường trước mặt cô. Ly hốt hoảng la lên, làm ba người kia phát giác ra sự có mặt của cô ở đấy.

- Ủa, Ly ! Bò cũng ra đây à ? - Lan vờ ngạc nhiên hỏi.

- Tôi... tôi đang đi dạo - Cô gái lấp bắp - Tôi bị một con rắn lớn cuộn vào chân, ghê quá.

- Ly muốn nói đến con rắn nước nhỏ kia à ? - Hằng vừa nói vừa chỉ con rắn nước đang nằm dưới một bụi cỏ.

- Tôi... tôi tưởng là nó lớn chứ...

- Thế thì mắt bò quáng gà rồi đấy ! - Huệ lạnh lùng nói - Nhưng bù lại thì bò lại có đôi tai rất thính phải không ?

Nhờ sự giúp đỡ của chị em Huệ Lan, Hằng đạt được kết quả như ý muốn trong kỳ thi. Ly cũng gián tiếp được lợi, vì trong lúc cô nghe lén, Huệ và Lan đã ôn cho cô tất cả những vấn đề quan trọng trong bài.

- Bây giờ thì chẳng còn gì trở ngại nữa - Lan vui mừng nói khi điểm được tuyên bố.

- Thôi, tui mình bắt đầu sửa soạn va li là vừa - Huệ đề nghị.

Trong khi họ lựa chọn quần áo phải mang theo, Lan tiếc rẻ nhìn chiếc máy của mình đang nằm trên bàn.

- Không biết mình có nên... - Cô bắt đầu nói.

- Em không định mang theo cái đó chứ ? - Huệ vội hỏi.

- Không đâu, chị đừng lo ! - Lan vừa cười vừa nói - Nhưng mà thú thật khi xa nó, em thấy... thiếu thốn.

Khởi hành từ Đà Lạt bằng xe đò lúc tám giờ sáng, ba bạn đã tới Di Linh khoảng hơn một giờ sau. Họ thuê một chiếc xe Lam để về nông trại của ông bà Chắt, song thân của Hằng. Bà Chắt rất mến bọn trẻ nên tiếp đãi Huệ và Lan rất nồng hậu. Bà để cho ba chị em được tự do dùng thời giờ trong mấy ngày nghỉ.

- Mình đề nghị mai đi thăm trại của ông Dzu, các bò nghĩ sao ? - Hằng hỏi đôi bạn.

- Đồng ý - Lan háo hức đáp.

- Tụi mình có thể cắm trại luôn thể - Huệ tiếp.

Sáng hôm sau, ba cô sửa soạn lương thực và dùng xe đạp để đi đến trại ông Dzu.

- Tụi mình đi con đường mòn nhé ? Xa 10 cây số thôi - Hằng đề nghị.

- Đường nào cũng được, tụi mình có gấp đâu - Huệ đáp.

Họ vừa đi vừa ngắm cảnh, thỉnh thoảng đậu lại để chụp vài tấm hình và hái hoa rừng, thật là thần tiên.

Đến 11 giờ, họ dừng lại để dùng bữa trưa dưới một gốc thông già.

Đến một nơi hoang vắng, trên một ngọn đồi, Hằng đưa tay chỉ một lùm cây ở phía Đông :

- Hai bò thấy cái lùm cây đó chứ ? Trại của ông Dzu đây.

- Chỗ này hoang vu quá nhỉ - Lan nhận xét.

- Máy gian nhà đã cũ - Hằng nói - Bà cụ Thân đã già nên không thể chăm nom tu sửa và hai anh em ông Dzu thì không hề để ý đến việc ấy.

- Bà Thân có bao nhiêu người con vậy ? - Huệ hỏi.

- Bà ta chả có đứa con ruột nào hết. Ba mình nói là ông Dzu và cô Yến Nhi chỉ là con nuôi thôi.

- Vậy hả ? - Lan ngạc nhiên thốt lên.

- Nếu anh em lão ta có mặt ở đây, chắc chắn là tụi mình sẽ được tiếp đãi « rất nồng hậu » rồi - Huệ nói

- Tốt hơn là chúng ta hãy cẩn thận khi lại gần đây - Hằng đề nghị - Như thế, họ sẽ chỉ trông thấy mình khi mình tiến lại sát căn nhà mà thôi.

Họ dựng xe đạp dưới mấy gốc cây, và đi bộ về phía trại. Cách độ vài chục thước, Huệ bỗng dừng lại, Lan và Hằng không hiểu gì cũng dừng theo.

Ngay lúc đó, họ trông thấy một bà cụ già, với khuôn mặt nhăn nheo và đôi mắt đẫm lệ, từ trong nhà bước ra và chậm rãi tiến về phía khu rừng.

- Bà Thân đó phải không ? - Huệ hỏi bạn.

- Đúng - Hằng đáp. Thấy bà cụ đang xách cái xô đựng nước, cô tiếp :

- Có lẽ bà ta đi múc nước ở suối đấy.

- Bà ta có thấy được tội mình không ? -Lan hỏi.

- Ta cứ đứng khuất ở đây thì chắc không sao.

- Kìa ! Có một người đàn ông đi ra theo bà cụ. Hình như là ông Dzu thì phải ! - Huệ nói.

- Chính hắn rồi ! - Lan đáp- Vậy thì hai anh em lão đều có mặt tại đây rồi ! Nếu chúng ta đừng để lộ hình tích, chắc chúng ta sẽ biết được nhiều chuyện hay đó.

Núp sau một bụi cây, ba cô gái thấy tên Dzu tiến gần đến bà cụ. Hắn ta nói huyền thuyên, nhưng họ không nghe được rõ. Bà cụ buồn rầu lắc đầu, hai dòng lệ chảy dài trên má nhăn nheo.

- Bà cụ có vẻ thất vọng ! - Lan nhận xét - Không biết có chuyện gì xảy ra thế nhỉ ?

Bà Thân và tên Dzu tiến đến con suối chảy rất gần chỗ ba cô núp. Bà ta múc đầy xô nước rồi ngồi bệt xuống đất, úp mặt vào hai tay.

- Đừng nói gì thêm nữa Dzu à ! - Bà buồn bã nói - Ở cương vị một người mẹ, thì mẹ thấy cuộc đời của mẹ đã là một thất bại chua cay. Mẹ đã cố gắng dạy dỗ hai con, ba mẹ đã thương yêu hai con như con ruột, nhưng hai con đã làm cho mẹ thất vọng đau đớn.

- Tại sao mẹ lại có thể nói vậy được ? Mẹ chả hiểu gì cả.

- Mẹ hiểu chứ, hiểu rõ hơn là con tưởng... Ba mẹ đã cố gắng làm việc để nuôi dưỡng và dạy dỗ hai con cho nên người lương thiện, nào ngờ...

- Mẹ nói như là con và em Yến Nhi là bọn sát nhân không bằng.

- Mẹ không biết... mẹ không biết nữa - bà cụ chán nản lặp lại- Hai con làm những điều gì mà mẹ không thể tưởng tượng được, và nã tiễn luôn canh...

- Mẹ à, mẹ đã sống suốt đời ở ruộng rẫy. Mẹ chẳng biết vật giá thời buổi này ra sao cả.

- Nhưng mà hai con đã ăn tiêu quá đổi.

- Em Yến Nhi là gái thì nó cũng phải trưng diện một

tí chút. Còn con cũng phải giữ gìn thể diện trước mặt bạn bè chứ lười xui làm sao được.

- Giữ thể diện ! Mẹ bảo cho con biết : con sẽ sung sướng hơn nhiều nếu con chịu sống một cuộc đời bình dị ở nông trại này.

- Chúng con không nhìn cuộc đời theo góc cạnh của mẹ - Dzu chán ngán nói.

Bà cụ thở dài uể oải đứng dậy. Tên Dzu xách lấy xô nước rồi hai người quay về nhà.

- Tụi mình đến không đúng lúc rồi - Lan nói khi bóng hai người đã khuất trong nhà - Họ sắp ăn cơm trưa thì phải.

- Ta nên đợi sau bữa ăn - Huệ đề nghị - Bỏ không có gì gấp chứ Hằng ?

- Không sao đâu, mình đã dành trọn ngày hôm nay để đưa mấy bồ đi cơ mà.

Ba cô ra ngồi bên dòng suối để chờ đợi. Họ phỏng ước cho bữa ăn cơm trưa của gia đình Dzu là 45 phút. Nhưng mới được nửa giờ, cánh cửa ngôi nhà bỗng xịch mở. Dzu và Yến nhi xuất hiện. Họ đang khiêng một chiếc rương nhỏ.

Huệ và Lan đứng bật dậy. Họ nhận thấy hai người kia có vẻ vội vàng như sợ có người khác bắt gặp.

- Chị đoán thử xem trong cái rương có gì ? - Lan hỏi Huệ.

- Đó chính là điều mà chị đang muốn biết.

Họ thấy hai anh em cô Yến Nhi tiến về phía một căn nhà nhỏ nằm sau trại.

- Đẻ Hằng và em đứng đây trông xe - Lan đề nghị - chị Huệ lại gần xem thử đi. Em có cảm tưởng như sắp có chuyện gì xảy ra đó.

Huệ bèn rẽ lùm cây và lẳng lặng tiến về phía sau căn nhà gỗ. Cô lên đến gần cửa sổ và ghé mắt nhìn vào.

Hai anh em lão Dzu đã mở nắp rương ra. Trước con mắt kinh ngạc của Huệ, họ lần lượt lôi ra một số châu báu và chia ra làm nhiều túi nhỏ. Tất cả gồm có kim cương, hồng ngọc và bích ngọc.

- Thật là cả một gia tài vĩ đại - Huệ thầm nghĩ - Những thứ này không thể là của họ được.

Cô cho rằng anh em lão Dzu là bọn buôn lậu nữ trang. Sự việc này giải thích được tại sao cô Yến Nhi muốn trốn qua hàng rào quan thuế bằng cách sắp đặt một vụ chết đuối giả tạo. Rồi họ đã đem món hàng về giấu tại

đây để đợi cơ hội đem bán số nữ trang một cách an toàn.

Bống Huệ nghe thấy tiếng động cơ xe hơi từ đằng xa tiến lại.

- Mình phải lĩnh đi nơi khác mới được - cô gái tự nhủ
- Còn đứng đây, chắc sẽ bị bắt quả tang.

Khi nghe thấy tiếng xe hơi, anh em lão Dzu vội thu xếp món hàng lại.

- Chắc chắn là họ đang chờ đợi ai - Huệ vừa nghĩ vừa quay trở lại chỗ Hằng và Lan đang đợi.

Cô thuật lại cho hai bạn nghe rồi kết luận :

- Nếu chú Định có mặt ở đây ngay lúc này, chắc chú biết phải xử trí ra sao.

Chiếc xe hơi dừng lại gần căn nhà gỗ. Người lái xe cao lớn, tuổi độ tứ tuần. Khi hấn xuống xe, Lan thốt lên:

- Kìa, tên bắt cóc chú Phóng ! Thật là quá bất ngờ !
- Vấn đề lại càng thêm bí mật ! - Huệ nói tiếp.

Hai anh em lão Dzu xuất hiện trước căn nhà gỗ và niềm nở mời người kia vào.

- Bây giờ, tất cả đều được sáng tỏ như ban ngày ! - Huệ nói - Họ đã sửa soạn món hàng sẵn để Tư Xuân

đến chờ đi.

- Thế tội mình rút lui chứ ? - Lan đề nghị.

- Còn số nữ trang kia thì sao ? - Huệ hỏi.

- Chúng ta đâu có thể nán lại lâu hơn nữa - Lan quả quyết - vì sẽ bị lộ tung tích. Chúng ta nên trở về nhà và đi báo nhà chức trách là hơn hết.

- Em nói phải - Huệ tán đồng sau một lát suy nghĩ - Ba đưa tội mình chẳng có thể làm gì được chúng đâu.

Ba người bèn nhảy lên xe đạp và phóng về trại ông bà Chắt. Nghe xong câu chuyện, ông Chắt vội gọi điện thoại đến Ty Cảnh Sát và xin cho người đến khám xét ngay nông trại của anh em lão Dzu.

- Tôi sẽ đích thân đến đó - viên Cảnh Sát Trưởng nói

- Câu chuyện này có vẻ khá quan trọng đấy.

Nhưng trước khi khởi hành, ông lại nhận được một tin cấp báo là một bọn ăn trộm ngựa đã lộ vết tích trong khu rừng cách đây mười mấy cây số. Do đó, ông nghĩ rằng cần phải đến bắt quả tang bọn trộm ngựa hơn là thực hiện một cuộc khám xét mà chưa chắc đã mang lại kết quả gì. Ông bèn kéo nhân viên đi truy nã bọn trộm ngựa đã.

Trong khi đó, tại nông trại ông bà Chắt, Huệ và Lan cứ đinh ninh rằng Cảnh Sát đang lục soát nông trại của anh em lão Dzu, nên họ yên trí giúp Hằng sửa soạn bữa tiệc sinh nhật chiều hôm ấy.

CHƯƠNG VI

Gia đình ông bà Chắt giao thiệp rộng trong vùng này và được rất nhiều người mến chuộng. Buổi sinh nhật của Hằng hôm đó rất đông khách đến dự, cả già lẫn trẻ. Từ sáu giờ chiều, mọi người đã đến đông đủ. Ban nhạc trỗi lên và trong nhà cũng như ngoài sân vang lên những tiếng cười nói vui vẻ.

Đến tám giờ tối, trong khi bữa tiệc còn đang nhộn nhịp, khách nghe thấy tiếng xe hơi đậu lại trước cửa.

- Chắc là ông Cảnh Sát Trưởng tới - Hằng nói.

- Sao tay ông ta lại bị băng bó thế kia ? - Ông Chắt hỏi tiếp - Hình như ông bị thương.

Huệ và Lan vội chạy ra đón, các quan khách đều túa ra ngoài xem chuyện chi.

- Ông ta chắc đã đụng độ với gia đình lão Dzu - Lan nói với chị.

Viên cảnh sát trưởng nghe thế vội lắc đầu :

- Tôi chưa đến nông trại ông Dzu, vì tôi đã phải rượt theo bọn trộm ngựa nhưng chúng đã trốn thoát và bắt tôi bị thương. Tôi cần thêm lính để truy kích bọn chúng.

Nói xong, ông vào nhà gọi nhờ điện thoại về Ty để

kêu thêm lính. Sau đó, ông trở ra xe và mất hút trong đêm tối. Huệ và Lan lẳng lặng đứng nhìn. Họ đang lo lắng cho những sự việc xảy ra tại nông trại lão Dzu. Họ đã trông cậy vào viên cảnh sát trưởng đến để lục soát, nhưng tới bây giờ ông ta vẫn chưa làm gì cả vì người ta còn phải chú trọng vào vụ trộm ngựa.

- Bây giờ chỉ còn cách là đợi đến mai - Huệ thất vọng nói - Thật là xui xẻo !

Sáng hôm sau Huệ và Lan dậy sớm để sửa soạn đi đến nông trại của anh em lão Dzu. Khi nhìn thấy khu đất trước căn nhà gỗ trống trơn, Lan kêu lên thất vọng :

- Chiếc xe đi rồi chị Huệ ơi !

- Thế ta làm gì bây giờ ?

- Thì mình cứ đến bấm chuông và hỏi bà cụ xem lão Tư Xuân đi đâu.

Huệ gật đầu đồng ý và hai người dắt xe đạp vào sân trại, dựng vào một cây cột bằng gỗ. Bỗng bà cụ Thân xuất hiện trước cửa và rất ngạc nhiên thấy hai thiếu nữ lạ đang đứng trong sân nhà mình. Nhưng sau khi hai cô tự giới thiệu là người quen của gia đình ông bà Chắt thì bà cụ tỏ vẻ yên lòng.

- Thưa cụ, chúng cháu đang đi dạo trong vùng - Lan nói tiếp.

- Hôm nay cụ ở nhà có một mình thôi ạ ? - Huệ lơ đãng hỏi.

- Vâng - bà cụ buồn rầu đáp - Hai đứa con tôi đã đi với gã đàn ông tới đây bằng xe hơi hôm qua rồi. Tôi đã bảo chúng nên đề phòng tên ấy nhưng nào chúng có chịu nghe tôi.

- Thưa cụ, thế họ có nói với cụ là họ đi đâu không ạ ?
- Lan vội hỏi.

- Ô, con Nhi và thằng Dzu chẳng nói gì với tôi cả. Tôi lo cho chúng đến mất ăn mất ngủ và đang phát ốm vì chúng.

- Thưa cụ, bây giờ cụ vào nhà nằm nghỉ - Lan đề nghị
- Cụ nên yên tâm, chứ cụ lo như vậy cũng chẳng ích gì.

Hai chị em đỡ bà cụ nằm xuống và cùng trở ra ngoài.

- Đây là cơ hội duy nhất để tụi mình vào lục soát căn nhà gỗ - Huệ bảo Lan.

- Em chắc số nữ trang đã bị tẩu tán rồi.

- Mặc kệ, dù chúng có mang cái kho tàng ấy đi thì tụi mình cứ thử tìm, may ra có những dấu vết để báo cảnh

sát truy tầm chúng.

Hai cô vội tiến về phía căn nhà gỗ, nhưng vừa đi được vài bước, Huệ bỗng đẩy em vào một bụi cây :

- Lan, trông kia !

Ngay lúc đó, có hai người đàn ông lạ mặt vừa bước ra khỏi khu rừng nhỏ. Mặt mũi họ lem luốc, quần áo rách mướp, chứng tỏ họ đã trốn trong rừng suốt đêm qua. Hai gã lo lắng đảo mắt nhìn quanh, rồi lặng lẽ tiến về phía căn nhà gỗ và chui vào bên trong.

- Chị Huệ, chắc họ muốn vào ẩn trong đó - Lan thì thầm - Em đoán hai tên này là ở trong bọn trộm ngựa đã thoát khỏi tay cảnh sát đêm qua.

Sau một lúc thảo luận, Huệ và Lan rón rén bước về phía căn nhà gỗ và ghé mắt nhìn qua cửa sổ. Hai tên lạ mặt đang nói chuyện với nhau :

- Ở đây không chắc đâu Tư à - một tên nói - Nếu lính đến thì khó lòng chạy thoát.

- Chúng ta phải tìm phương tiện để chuồn đến Hang bây giờ - tên kia nói - Mà hãy theo tao.

Trước khi hai chị em có thời giờ can thiệp, hai tên kia đã chạy ra sân và nhảy lên hai chiếc xe đạp đang dựng ở đó.

- Đứng lại ! Xe của tui tui mà ! - Lan hét to.

Hai tên kia chẳng chút gì nao núng, vừa gò lưng đạp vừa quay lưng lại cười ngạo nghễ.

- Chết rồi ! Làm sao về nhà Hằng được bây giờ ? - Huệ lo lắng hỏi.

Trong khi hai cô đang bàn tính chuyện trở về thì họ nghe thấy tiếng xe hơi chạy tới. Viên cảnh sát trưởng và nhân viên công lực xuất hiện. Ông tiến lại gần hai cô và hỏi :

- Chúng tôi đang đuổi theo bọn trộm ngựa tới đây. Hai cô có trông thấy chúng lẩn khuất quanh vùng này không ?

- Thưa có ạ ! - Lan vội đáp - Chúng vừa ăn cướp xe đạp của chúng cháu để chạy trốn.

- Chúng đi về phía nào ?

- Về phía tay phải ạ, chúng bàn nhau đến Hang và mới đi được lối năm phút.

- Lên đường ! - Viên cảnh sát trưởng ra lệnh, rồi quay sang hai cô ông nói - Cám ơn hai cô nhé, lát nữa khi đi ngang trại ông bà Chát tôi sẽ kêu người đến đón hai cô về.

Độ nửa giờ sau, ông Chất đích thân lái xe lại đón hai chị em về nhà. Huệ và Lan bèn thuật cho ông biết anh em lão Dzu đã biến mất từ chiều hôm qua.

- Vậy phải báo tin cho ông Định ngay - ông Chất khuyên.

- Thừa bác, chúng cháu cũng nghĩ thế.

Chiều hôm ấy, hai chị em đánh điện cho ông Định, để báo tin cho ông biết rằng cô Yến Nhi hiện còn sống, nhưng lại vừa mất tích một lần nữa.

Sau đó, Hằng lái xe chở Huệ và Lan đến nhà bà mẹ lão Dzu và mang cho cụ một ít súp và thức ăn mà bà Chất gửi cho cụ.

- Trong khi bỏ vào thăm cụ ấy - Huệ đề nghị - Lan và mình sẽ đi lục soát quanh nhà. Tụi này hy vọng sẽ tìm được vài dấu vết quan trọng.

- Được rồi, hai bồ cứ tự nhiên - Hằng đáp - mình sẽ ngồi nghỉ mệt trong khi chờ đợi hai bồ làm công tác.

Huệ và Lan vội vào căn nhà gỗ trước. Căn phòng trống trải và bụi bặm, mạng nhện phủ đầy trần nhà.

Như hai chị em đã đoán trước, những túi nữ trang đã biến mất.

- Sao mà dơ dáy thế ! - Lan vừa nói vừa phủi mạng nhện dính vào tay áo - Thật là thiên đàng của loài nhện !

Cô lơ đãng nhìn đám mạng nhện ở góc căn phòng, chỗ anh em lão Dzu đã ngồi đếm nữ trang bữa trước. Một mảnh giấy con dính vào đám mạng nhện ấy.

- Cái gì thế này ? - Cô kêu lên - Một vết tích. Không chừng !

Cô vớ lấy mảnh giấy và tiến ra gần cửa sổ để đọc.

- Chị Huệ ơi ! Lại mà xem ! Kỳ lạ thật !

Huệ chạy lại và nhìn qua vai em. Mảnh giấy có mang dấu hiệu của tàu Hải Âu ! Bên dưới là danh sách nữ trang :

65 viên hột xoàn.

5 viên hồng ngọc.

6 viên bích ngọc.

40 viên bạch ngọc.

Hai cô đoán là chữ viết của cô Yến Nhi. Nhưng vì mảnh giấy đã bị xé nên có thể là danh sách đó không đầy đủ.

- Đây là một chứng tích rất quan hệ - Lan nói - Điều

này chứng tỏ là Yến Nhi ở trên thuyền Hải Âu của chú Định, cô ấy nắm giữ số nữ trang đó.

- Chắc vậy - Huệ tán đồng - Không còn nghi ngờ gì nữa, hai anh em cô ta đúng là một bọn buôn lậu rồi còn gì nữa.

- Những châu báu mà họ đã mang về đây chắc đáng giá cả một gia tài vĩ đại, chứ không phải chơi đâu ! - Huệ lẩm bẩm - Tội mình thực là những thám tử tài ba, để cho bọn chúng trốn thoát.

- Đâu phải lỗi tại mình. Chỉ vì mình không gặp may mắn đó thôi. Dù sao đi nữa thì lão Dzu và cô Yến Nhi cũng sẽ trở về thăm mẹ chứ. Lúc đó hai người sẽ bị bắt.

- Chưa chắc là họ về, Lan ạ. Xem chừng họ chẳng thiết gì đến bà cụ cả.

- Dù sao, mảnh giấy này cũng là một tài liệu quý giá cho cơ quan cảnh sát. Để em giữ cho.

Nói đoạn, Lan cẩn thận gấp mảnh giấy bỏ vào túi. Sau khi xem xét thêm một vòng nữa không thấy gì khác, hai chị em trở lên nhà trên. Hằng đứng đợi họ ngoài cửa :

- Mình thấy lo cho bà cụ quá - cô thì thầm.

- Bà cụ đau nặng lắm sao ? - Huệ hỏi.

- Ủ, bà cụ lên cơn sốt và không ngớt gọi tên Dzu và Yến Nhi. Mình sợ bà ấy lên cơn mê sảng quá.

Hai chị em Huệ Lan bước theo Hằng vào phòng bà cụ. Họ thấy bà cụ có vẻ mệt hơn ngày hôm qua.

- Sao thằng Dzu và con Yến Nhi lại có thể đối xử với tôi tệ bạc như vậy ? - Bà lầm nhảm - Tôi đã săn sóc cho chúng từ tấm bé và bây giờ đến lượt tôi già cả, cần sự trông nom của chúng thì chúng lại nỡ bỏ tôi mà đi.

- Cụ nghĩ là họ sẽ không bao giờ trở về đây nữa ă ? - Lan vừa đặt lại cái gối cho ngay ngắn vừa hỏi.

- Nào tôi có biết - bà cụ rên rỉ đáp - Chúng nó đi mà không nói với tôi một lời nào !

- Có lẽ hai người chỉ đi một vài ngày thôi cụ ạ - Huệ nói để trấn an bà Thân.

Hai chị em cô thấy rất tội nghiệp cho bà cụ nhưng họ nghĩ thầm rằng bà ta không nên gặp lại hai đứa con thì hơn. Vừa lúc đó, họ nghe có tiếng kêu cửa.

- Đề em mở cho - Lan nhanh nhẩu đề nghị.

- Chắc có người đến thăm tôi đây ! - Bà cụ tươi nét mặt nói.

Người khách lạ tự giới thiệu là Các, chuyên viên về hột xoàn và nữ trang. Ông khách liền được dẫn vào, khi thấy bà cụ Thân đang nằm, ông vội nói :

- Bà cụ bị đau à ?

- Vâng ạ, cụ bị mệt - Huệ đáp.

- Hay để lúc khác tôi đến xem nữ trang thì tiện hơn.

- Nữ trang nào ? - Bà cụ tròn mắt ngạc nhiên hỏi.

- Thưa cụ, mấy bữa trước có người cho tôi biết rằng ở đây muốn kiếm một chuyên viên về hột xoàn, nữ trang các loại, để đánh giá một số châu báu mà cụ muốn bán.

- Chắc ông lầm rồi, tôi không có châu báu nữ trang gì hết.

- Lạ quá, thế ở đây có phải là nông trại ông Dzu không ạ ? - Khách ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, đúng là ở đây, nhưng tôi không được biết số châu báu đó.

- Tuy nhiên, rõ ràng người ta...

Tới đây, ông Các vội im bật, vì ông nhắc thấy Lan ra hiệu cho ông đừng nói nữa.

- Thưa ông, chắc ông đi xa tới khát nước lắm phải không ạ ? - Cô vội hỏi - Ông muốn dùng nước gì để tôi vào lấy.

- Tôi...

- Ông nên uống nước suối đi, mát và ngọt lắm - Huệ nói tiếp - Để chúng tôi dẫn ông đi.

- Vâng... vâng... - Ông Các lấp bắp sau khi đã hiểu rằng hai cô muốn kéo ông ra ngoài.

Đề Hằng ngồi lại coi bà cụ, Huệ Lan dẫn ông Các ra khỏi nhà một quãng.

- Các cô có điều gì muốn nói với tôi đó ?

- Thưa, về vụ nữ trang đó - Lan đáp - Chúng tôi không muốn cho bà cụ nghe vì bà không hề biết sự thật. Chúng tôi chắc chắn là ông Dzu và cô Yến Nhi, hai người con nuôi của bà cụ, làm nghề buôn lậu.

Rồi cô thuật lại cho ông Các nghe tất cả những gì Huệ đã tai nghe mắt thấy trong căn nhà gỗ. Đoạn cô cho ông ta xem mảnh giấy nhật được ban nãy.

- Thật là kinh khủng ! - Ông Các thốt lên sau khi đọc xong mảnh giấy - Ông Dzu đã liên lạc với hãng tôi làm, và danh sách này giống y cái danh sách mà ông ấy đã gởi cho chúng tôi.

Ông Các hứa với hai cô rằng ông sẽ cố gắng tìm ra bọn buôn lậu và sẽ thông tin cho hai cô biết ngay nếu ông lượm được tài liệu gì mới lạ.

Sau đó, cả ba người quay trở vào nhà. Qua câu chuyện, Hằng được biết ông ta sẽ ra nghỉ ở ngoài quán, chiều mới về Đà Lạt. Cô bèn ngỏ ý mời ông ta đến dùng cơm trưa tại nông trại của ba má cô.

- Cám ơn nhã ý của cô lắm - ông đáp - Thật ra thì dùng cơm một mình cũng hơi buồn.

Một lúc sau, cả bốn người ra xe để về nông trại của ông bà Chát.

CHƯƠNG VII

Chiều hôm đó, Dũng và Tiến, hai người anh của Hằng, cùng với ba cô dùng xe hơi đi du ngoạn các thắng cảnh vùng Di Linh.

Trên đường về, Lan đề nghị :

- Anh Dũng, tụi mình về qua ngả nông trại ông Dzu đi.

- Được, chúng ta chỉ phải đi xa thêm một cây số nữa thôi. Có lẽ cô sợ bà cụ Thân đau nặng hơn ?

- Lan thấy lo cho cụ, vì cụ có một mình. Nhất là lại có bọn trộm ngựa lẩn quẩn ở vùng ấy.

Một lát sau, chiếc xe hơi tiến gần đến nông trại lão Dzu. Họ thấy có ánh đèn tỏa ra từ một cửa sổ.

- Mình có cảm tưởng là không có gì xảy ra. - Hằng nhận xét.

- Lan ơi, cánh cửa căn nhà gỗ mở kìa ! - Huệ kêu lên.

- Ừ nhỉ, lạ thật ! Hồi sáng tụi mình đã đóng lại rồi cơ mà ? - Lan đáp.

- Đúng vậy, và chị không tin rằng bà cụ đủ sức ra tận đây để đóng cửa.

- Tụi mình vào xem chuyện gì đi - Dũng đề nghị.

Cậu chạy xe vào sân đỗ lại để mọi người xuống. Lan và Huệ dẫn đầu, cả bọn rảo bước đến căn nhà gỗ. Tiến rọi đèn bấm quanh phòng.

- Lan à - Huệ nhận xét - hình như đã có người vào đây lục soát vì các miếng gỗ thùng xếp ở chân tường bị tung tóe ra kia. Rồi các mạng nhện cũng rơi xuống bừa bãi.

- Điều đó thì có gì lạ ? - Dũng hỏi.

- Tụi này đã kiếm được trong đó một mảnh giấy vô cùng quan trọng - Huệ đáp.

- Vậy thì chắc có người đã vào đây lục lọi.

- Dù sao, chúng cũng chẳng tìm thấy được gì đâu, điều đó chắc chắn - Huệ tiếp - Anh em lão Dzu thì đã tẩu tán nữ trang đi nơi khác rồi, còn tụi này thì lượm được mảnh giấy.

Sau đó họ khép cửa lại và quay ra xe.

- Bây giờ có nên vào thăm bà cụ không nhỉ - Hằng thắc mắc.

- Trời tối quá rồi, tụi mình gõ cửa có thể làm cho bà cụ hoảng sợ - Lan đáp.

- Im, hình như có tiếng ai kêu - Tiến đứng dừng lại nói.

- Có chắc không ? - Hằng đáp - hay là một con chim hoặc một con thú rừng nó kêu.

Cô chưa dứt lời thì tiếng động nọ lại vang lên. Lần này thì tất cả mọi người đều nghe thấy.

- Hay là bà cụ Thân - Lan nói.

Cả bọn đều tiến về phía căn nhà. Đèn bên trong bật sáng nhưng không thấy tiếng ai qua lại trong phòng. Dững bèn gõ cửa, tiếng rên rĩ vang lên to hơn.

- Chắc có chuyện gì bất thường ! - Huệ lo lắng nói - Có lẽ bà cụ ốm nặng.

Dững vặn quả nắm nhưng cửa bị khóa. Cậu bèn bảo Hằng :

- Em mở thử cửa sổ xem nào !

- Cửa sổ cũng đóng.

- Vậy mình đành phải đập bể cửa kính - Lan đề nghị
- Trước sau gì chúng ta cũng phải vào xem chuyện gì chứ.

Tiến bèn đi kiếm một hòn đá, đập vỡ cửa kính rồi cậu

chui vào nhà trước để mở cửa. Vừa vào tới trong nhà, Huệ và Lan đứng sững lại, kinh ngạc. Đồ đạc vất bừa bãi, bàn ghế tu đổ lỏng chỏng, các ngăn kéo bị dốc ra. Vài tấm ván lót sàn cũng bị nạy lên.

- Chuyện gì thế này ? - Hằng sợ hãi hỏi - Cụ Thân đâu rồi ?

Một tiếng rên đau đớn đáp lại câu hỏi của cô. Bà cụ đang nằm sòng soài dưới đất, hai tay bị sây sát và đầu bị một vết thương.

Họ đỡ bà cụ nằm lên giường. Bà cụ nhăn nhó kêu lên một tiếng nữa.

- Ai đã hành hạ cụ như vậy ? - Huệ hỏi - Cụ hãy kể cho chúng cháu nghe đầu đuôi đi.

- Hai tên lạ mặt... - bà cụ thều thào nói - chúng đã tra khảo tôi vì... tôi không có nữ trang !

Rồi tấm thân ốm yếu của bà cụ run lên, đầu ngẹo về một bên, và bà cụ nằm lịm đi bất động.

- Bà cụ chết rồi hay sao ? - Hằng sợ hãi hỏi - Trời ơi !

Huệ cúi xuống bà cụ đáp :

- Không, bà cụ ngủ. Chắc cụ đã trải qua những giây phút kinh hoàng và bây giờ cụ là người đi đó thôi.

Hằng tức giận nói :

- Thật không ngờ lại có những kẻ tàn ác đến thế !
Hành hạ một bà cụ già yếu không có gì để tự vệ !

- Chắc bọn này đã biết rõ là anh em lão Dzu hiện đang giữ sổ nữ trang kia. - Huệ nói.

- Có lẽ bây giờ nên mời bác sĩ tới coi cho bà cụ - Tiên đề nghị - Anh Dũng ơi, chúng ta đi mời đi.

- Phải đấy ! - Huệ tán thành - Và các anh cũng nên mời một cô y tá nữa, vì tôi sợ bà cụ không thể đi lại được ngay.

Sau khi Dũng và Tiên đi rồi, Huệ bắc nước lên đun và đắp nhẹ lên mặt và hai bàn tay bà cụ. Bỗng nhiên bà cụ mở mắt nói :

- Khát nước quá, làm ơn cho tôi ly nước.

Hằng vội chạy xuống bếp rót đầy một ly. Sau khi bà cụ đã uống vài ngụm nước, Huệ khẽ hỏi :

- Cụ có thể kể cho các cháu nghe câu chuyện ra sao không ạ ? Hai tên đã đánh đập cụ là ai vậy ?

- Tôi chưa bao giờ gặp chúng cả.

- Thừa cụ có phải hai tên vận quần áo rách rưới, lấm bê lấm bết và đi xe đạp phải không ạ ? - Lan hỏi.

- Đúng thế !

- Vậy là bọn trộm ngựa rồi. Họ đã nói năng gì với cụ ạ ? - Lan hỏi.

- Khi tôi vừa mở cửa thì chúng xông ngay vào nhà và bắt đưa sổ nữ trang. Tôi bảo chẳng làm gì có, thì chúng không chịu và tra khảo bắt tôi phải cung khai nơi cất giấu !

- Cháu tin chắc rằng thế nào chúng cũng sẽ bị bắt và làm tội xứng đáng - Hằng quả quyết.

- Tôi nói thế nào chúng cũng không tin. Chúng mở hết các tủ và nạy cả sàn nhà lên để tìm kiếm. Rồi chúng đẩy tôi ngã xuống đất, làm tôi đau sụn xương không thể nào đứng dậy nổi.

- Thôi, cụ nên quên vụ này đi và nằm nghỉ cho lại sức - Huệ khuyên.

- Hai vụ xảy ra trong một ngày, thật là quá sức chịu đựng của tôi.

Nói xong, bà cụ thút thít khóc, làm mọi người rất bồi hồi xúc động.

- Thôi, cụ hãy bình tĩnh lại - Lan an ủi.

Khi vào bếp lấy ly nước, cô dọn dẹp lại nhà cửa cho đỡ bừa bãi vì đã có Hằng và Huệ trông nom bà cụ. Dọn xong phòng khách, cô sang phòng bên cạnh. Tại đây, giấy má và sách vở vứt bừa bãi dưới đất. Khi cúi xuống nhặt một tập thư lên, cô trông thấy một hộp đen nhỏ, nắp bật ra và chất bột trắng trắng vãi ra đất. Lan nhặt chiếc hộp lên và tự hỏi không biết là bột gì. Cô mơ hồ nhận ra một mùi hương quen quen.

- Ta phải quét đi mới được.

Nói rồi, cô đi vào bếp lấy chổi. Nhưng chưa được mười bước, cô thấy choáng váng đầu óc. Cô vội bám lấy thành ghế và cảm thấy buồn ngủ, đôi mí mắt nặng trĩu xuống.

- Chị Huệ ơi ! - Cô gọi bằng một giọng yếu ớt - Chị Huệ !

Nhưng cô không đứng vững được nữa, cô ngã gục vào một chiếc ghế bành gần đây và chìm đắm vào một giấc ngủ triền miên.

Nghe tiếng gọi, Huệ vội chạy vào, thấy Lan đang nằm bất động trên ghế.

- Lan gọi chị hả ? Có chuyện gì vậy ? - Huệ vừa hỏi vừa lay nhẹ em mình.

Nhưng Lan vẫn không nhúc nhích. Huệ thấy rằng giấc ngủ của Lan không phải là một giấc ngủ tự nhiên.

- Lúc này Lan nó ở tình trạng giống hệt như mình bị trúng độc hôm nọ ở nhà cụ Đôn - Huệ lo lắng nghĩ thầm.

Đảo mắt nhìn quanh, cô nhận ngay thấy chiếc hộp đen và chất bột trắng bị đổ ra đất. Một mùi hương là lạ phảng phất trong phòng. Lập tức, cô hiểu ngay là chính mùi hương này đã làm cho Lan ngủ say như thế và chính chất bột này là đầu mối cái vụ bí mật mà hai chị em đang đề công khám phá.

Huệ vội chạy vào bếp, lấy một chiếc khăn nhúng nước bịt lên mũi và miệng mình rồi trở lên phòng hốt chất bột vào trong hộp.

- Mình phải giữ cái này để mang đi phân tích mới được ! - Cô vừa nghĩ vừa lấy một chiếc bao nilon gói cẩn thận chiếc hộp bỏ vào túi áo.

Cô mở rộng cửa sổ cho gió lùa vào rồi lại lay em một lần nữa nhưng vô hiệu. Cô đành để Lan tiếp tục ngủ.

Một giờ sau, Dũng và Tiến trở về với một vị y sĩ và một cô y tá. Tiếng xe hơi làm cho Lan tỉnh dậy. Cô ngáp dài và vươn mình ngồi dậy.

- Ô kìa ! Ta ở đâu thế này ? - Cô vừa ngơ ngác nhìn chung quanh vừa hỏi.

- Em không nhớ gì sao ? - Huệ đáp.

- Hình như tụi mình ở nông trại lão Dzu thì phải.

- Hiện giờ chúng ta còn đang ở đó. Ban nãy em vào đây làm gì vậy ?

- Em thu xếp lại căn phòng cho gọn ghẽ.

- Em có thấy một chiếc hộp nhỏ đựng bột trắng dưới đất không ?

- À có, chị nói em mới nhớ ra. Em vừa định quét nó đi thì thấy buồn ngủ quá, em bèn nằm xuống ghé ngủ luôn.

- Em ngủ được gần hai tiếng đồng hồ rồi đó. Bây giờ em thấy trong người thế nào ?

- Đầu óc em còn hơi quay cuồng.

- Đúng là chị cũng có cảm tưởng đó khi chị đã ngủ trong nhà cụ Đôn bữa trước. Lan này, chị chắc thứ bột đó đã làm em ngủ.

- Thật vậy sao ?

- Chứ còn gì nữa.

- Nhưng tại sao nó lại ở đây ?

- Chị đoán rằng anh em lão Dzu vẫn giữ nó trong người và khi đi vội vã họ đã quên không mang theo.

- Chị nói có lý. Vì chất bột ngủ này rất cần thiết cho bọn họ nếu chẳng may họ bị cảnh sát bắt.

- Lễ dĩ nhiên. Chỉ cần tung ra một nắm bột là các nhân viên công lực bị đưa vào cõi mộng, trong khi chúng có thể cao chạy xa bay một cách dễ dàng.

Sau khi khám bệnh và chích thuốc cho bà cụ, vị y sĩ kêu chị em Huệ Lan sang phòng bên và nói :

- Những vết thương của bà cụ sẽ chóng lành. Tuy nhiên, bà cụ đã bị xúc động quá mạnh, bà cần phải tĩnh dưỡng và tránh sự ưu phiền thì mới mau bình phục. Y khoa không thể làm khác hơn nữa được.

- Vâng ạ - Lan đáp - Khổ một nỗi là bà cụ cứ thắc mắc hoài về hai người con nuôi của bà.

- Nếu có thể thì các cô nên báo cho họ biết là tốt nhất
- vị y sĩ đề nghị.

Huệ lắc đầu ;

- Thừa bác sĩ, không được đâu ạ. Dù có kiếm ra họ, chưa chắc gì họ đã chịu về.

- Thế thì cũng khó giải quyết thật.

Vì đã có cô y tá ở lại chăm sóc cho bà cụ nên hai chị em Huệ Lan và Hằng có thể trở về. Hằng hứa với bà cụ là má cô sẽ kiếm hộ bà một người giúp việc cẩn thận ngoan ngoãn để trông nom nhà cửa cho bà.

Khi cả bọn về đến nhà thì đã gần chín giờ đêm. Trong nhà đèn thấp sáng choang.

Vừa xuống xe, họ nhận thấy một đám nhân viên công lực đang tụ tập trước sân.

- Hình như người ta đã bắt được hai tên trộm ngựa thì phải - Dũng vừa nói vừa chạy tới xem.

Quả nhiên hai tên trộm đang bị trói tay sau lưng và mấy cảnh sát viên sắp đẩy chúng lên xe để giải về Ty. Ông Chất cho biết là hai tên này đã bị bao vây tại một khe núi và bị bắt sống sau khi nổ vài phát súng. Hai chiếc xe đạp cũng đã lấy lại được rồi.

- Thừa bác, cháu muốn hỏi họ vài câu trước khi họ bị giải đi - Huệ đề nghị.

- Ừ được, cháu muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Lan và Huệ bèn thuật lại những sự việc đã xảy ra tại nông trại bà cụ Thân cho ông Chắt và mọi người nghe. Theo ý các cô thì hai tên trộm này chính là hai tên lạ mặt đã vào khảo của và hành hạ bà cụ Thân.

- Không, không ! Tụi tôi chưa bao giờ tới đó hết - chúng chối dài.

- Nhưng ít nhất mấy anh cũng đã đến đấy một lần vì chính mấy anh đã cướp xe đạp của chúng tôi chứ ai ? - Lan đáp - Các anh khó chối lắm vì bà cụ Thân sẽ nhận diện ra các anh một cách dễ dàng.

- Tụi tôi còn thấy các anh vào trong căn nhà gỗ nữa - Huệ nghiêm giọng nói - Chắc các anh đã khám phá ra sổ nữ trang đó phải không ?

- Tụi tôi chưa bao giờ được nghe nói đến sổ nữ trang nữ chiếc gì hết.

- Phải, tôi biết là các anh đã không tìm thấy - Huệ chậm rãi tiếp - Vì nó đang ở trong tay những người còn quỷ quyệt hơn các anh nhiều.

- Cô muốn nói đến tên Tư Xuân đầu đảng của bọn Dzu hả ?

- Anh biết hấn sao ? - Huệ hỏi.

- Tôi có nghe hấn nói chuyện với anh em lão Dzu - tên trộm đàn thú nhận một cách miễn cưỡng.

- Như vậy là anh đã biết những gì liên quan đến số nữ trang kia phải không ? - Lan hỏi.

- Chúng tôi cầu cho thằng đó phải vào tù - tên trộm cầu nhàu.

- Điều đó thì chắc chắn rồi - Huệ đáp - Nếu tìm ra tên Tư Xuân, cảnh sát sẽ tóm liền, anh đừng lo.

- Tôi muốn phát giác cho cô biết một điều này - tên trộm bí hiểm nói - nhưng với điều kiện là phải thả tôi ra.

- Tôi sẵn sàng nghe anh nói - Huệ gật gù - nhưng còn điều kiện kia không phải thuộc quyền tôi.

- Tôi không biết chắc hấn đi đâu, mà chỉ nghe hình như hấn đi về... đi về...

Hai cô hồi hộp lắng tai nghe, hy vọng tên trộm sẽ nói hết câu.

- Tụi tôi nghe hẩn nói, sẽ về Đà Lạt, khu Lam Sơn gì đó...

CHƯƠNG VIII

Khi nghe tên trộm nói là Tư Xuân về khu Lam Sơn Đà Lạt, Huệ và Lan mừng thầm trong bụng, nhưng không hề để lộ ra ngoài. Hai chị em sẽ còn cơ hội theo dõi hẩn và bọn đồng lõa là Dzu và Yén Nhi.

Tới đây, cảnh sát giải hai tên trộm về sở.

Sáng hôm sau, hai chị em Huệ Lan và Hằng rời nông trại với bao luyến tiếc ! Một ngày nghỉ đã trôi qua quá mau, bây giờ phải nghĩ đến việc trở về trường.

- Mình không còn lo ngại gì nữa từ lúc biết là Tư Xuân về khu Lam Sơn, Lan tươi cười nói. Tuy nhiên, mình vẫn tiếc ngẩn ngơ khi phải rời nông trại của hai bác.

- Thật chưa bao giờ tụi này lại trải qua những ngày nghỉ ly kỳ đến thế ! - Huệ tiếp - Chỉ trong vài ngày mà tụi mình đã làm được bao nhiêu công chuyện !

- Thừa má, con hy vọng là bà cụ Thân sẽ chóng bình phục - Hằng quay sang nói với bà Chắt - Tội nghiệp cho bà ta quá !

- Để mẹ kiểm gấp cho bà ấy một người giúp việc - bà Chắt hứa - Mẹ sẽ sang thăm bà ấy luôn.

Ông Chát lái xe tiễn ba cô ra bến xe đò để trở về Đà Lạt.

Sau khi chào ông một lần cuối, Lan nói :

- Thưa bác, chúng cháu sẽ không bao giờ quên được những ngày ở nông trại và sự tiếp đãi quá nồng hậu của hai bác.

Trong mấy ngày nghỉ ở nông trại, Lan vẫn nghĩ đến chiếc máy của mình và cô tự hỏi nó có được an toàn hay không ? Vì vậy, cô rất vui khi biết được rằng trong lúc cô vắng mặt, Phượng đã cất giữ hộ và trao trả y nguyên lại cho cô.

- May mà con Ly không biết mình giấu ở đâu ! -
Phượng cười tâm sự.

Lan dùng tất cả thời giờ rảnh rỗi để hoàn thành chiếc máy. Cô có mua thêm bánh xe để cơ phận được hoàn bị hơn.

Rồi, vào một buổi chiều đẹp trời, cô dạo bản nhạc « Hè về » trên phím đàn và rất đôi vui mừng nhận thấy những nốt nhạc đã in lên cuộn giấy một cách rõ ràng, ngoại trừ một vài chỗ nhầm lẫn.

- A ! Được rồi, chị Huệ ơi ! - Cô reo mừng - Cái máy của em chạy rồi này !

Chẳng mấy chốc, tất cả trường đều biết tin này. Mọi người đều thán phục tài sáng chế của Lan.

Riêng chỉ có Ly và Mai là không hài lòng chút nào về sự thành công đó.

- Ô, cái máy của Lan chẳng ra quái gì cả ! - Ly đánh đá nói - Nó phạm cả trăm lỗi !

- Bỏ cứ yên chí ! Tôi biết lý do tại sao rồi. Tôi sẽ điều chỉnh lại và chỉ trong vài ngày nữa là nó sẽ đi đến chỗ tuyệt diệu cho coi.

- Có lẽ tôi cũng sẽ sửa vài chỗ - Ly lẩm bẩm, nhưng cô nói quá nhỏ không ai nghe thấy.

Sáng hôm sau, khi xuống lấy thư, Ly suy tính kế hoạch để hại Lan, khi cô vừa định trở về phòng thì bà giám thị bảo cô :

- Ly à, chị bảo dùm Huệ và Lan xuống ký nhận một phong thư bảo đảm nhé.

Cô vội lên phòng báo tin cho hai chị em. Vì không nghi ngờ ác ý của Ly nên hai cô vội xuống ngay và quên không khóa cửa phòng.

- Hay quá, cơ hội tốt đã đến với ta ! - Ly tự nhủ.

Ly bước tới gần cái bàn để chiếc máy, do dự một lát và cuối cùng đẩy chiếc máy rơi xuống đất. Vài sợi dây đứt tung và một bộ phận bị sút ra, lăn trên mặt sàn.

Ly kêu lên một tiếng nhỏ, và tái mặt lại. Cô không có ý định phá chiếc máy nặng nề đến thế. Nhưng cô lại tự an ủi ngay :

- Chả sao cả, cóc cần ! - Cô vừa bước ra khỏi phòng vừa nghĩ - Mặc xác con Lan ! Nó cứ tưởng như mình «siêu » lắm !

Hai chị em Huệ và Lan lấy thư xong trở về phòng. Khi mở cửa ra, Lan sững sốt kêu lên. Cái máy yêu quý của cô đang nằm lăn lóc dưới đất.

- Trời ơi ! Coi cái máy của em này chị Huệ !

- Khô quá, Lan ơi ! Sao em lại lơ đãng thế ? Em đã để nó quá gần mép bàn phải không ?

- Đâu có ! - Lan cãi chính - Em đã cẩn thận đặt nó ở giữa bàn cơ mà.

- Nhưng có lẽ không đến nỗi nào đâu Lan ạ ! - Huệ an ủi.

Sau khi xem xét kỹ, hai cô nhận thấy không những chiếc máy hết chạy mà nó còn bị hư nặng.

- Nhiều dây bị đứt, các bánh xe bị lệch lạc và một bộ phận bị mất ! - Lan than thở - Ai mà lại có thể làm điều thất nhân thất đức như thế này ?

- Thế em cho rằng người ta đã cố ý phá hoại hay sao?
- Huệ hỏi.

- Em tin chắc như thế. Tự nó không thể nào rơi xuống đất được.

- Hồi nãy Ly nó đến báo tin mình có thư. Không hiểu có phải nó... nó...

- Nó đã ghen ghét với em từ khi em bắt đầu chế chiếc máy này ! - Lan tức giận nói - Em phải tố cáo nó với bà Đốc mới được !

- Nhưng tội mình có bằng có đâu ? - Huệ cãi.

- Mặc dầu thế, em vẫn tin chắc chính nó là thủ phạm, chứ không còn ai vào đây nữa.

- Ở địa vị em, chị sẽ không nói gì hết. Em có thể sửa chữa chiếc máy lại được không ?

- Có thể được, nhưng chắc cũng lâu ngày mới xong - Lan buồn bã đáp - Thế mà em cứ định biểu diễn nó vào

ngày 14 tới, là ngày đại hòa tấu của trường kia đấy.

- Thôi để chị sẽ cố gắng giúp em - Huệ đề nghị.

- Nhưng trước khi bắt tay vào việc, em cần phải ra khu chợ Hòa Bình mua vài món phụ tùng đã.

- Ủ, thì em kê vào giấy đi, rồi tụi mình đi ngay bây giờ. Lúc về, nhân tiện tụi mình sẽ ra tiệm giặt của chú Lầu hỏi xem có tin tức gì của chú Phóng chưa. Chắc em còn nhớ trước đây mình đã ngẫu nhiên hỏi chú Lầu và biết rằng hai người là bạn với nhau.

Hai chị em lẳng lặng xin phép bà Đốc và nhảy lên xe lam để ra chợ Hòa Bình. Mua xong, họ ghé qua tiệm giặt của chú Lầu và biết rằng đã tìm ra vết tích của chú Phóng. Chú Lầu hẹn ngày mai nếu hai cô trở lại, chú sẽ cho kêu chú Phóng tới gặp hai cô.

- Tụi mình cũng phải đến thăm bà Minh nữa - Huệ bảo em - Mong rằng bà ta đừng có gặp điều gì rắc rối nữa.

- À, có lẽ mình nên mang theo cái hộp đen nhỏ đến cho bà ta xem chị ạ - Lan đề nghị - Em muốn đưa đi phân tích chất bột ấy xem có phải chính nó làm cho ta buồn ngủ không.

- Thì em cũng có thể tự thí nghiệm lấy được mà ! - Huệ ranh mãnh đáp.

- Thôi, cho em xin đi ! Nếu em muốn sửa chiếc máy cho kịp ngày, thì làm sao mà ngủ như vậy được ?

Về đến trường, hai chị em vội mang chiếc máy ra sửa. May thay ! Sự thiệt hại cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng. Tuy vậy, cũng phải mất nhiều tiếng đồng hồ để thay những bộ phận bị sai lệch hay bị mất. Huệ và Lan làm việc suốt tối hôm ấy. Hai cô khóa chặt cửa phòng lại, ai kêu cũng chẳng thềm lên tiếng.

Khi đèn nhà trường đã tắt được vài phút, họ vắn nốt mấy con vít và Lan vui mừng nhận thấy chiếc máy bây giờ chạy còn tốt hơn cả lúc trước nữa.

- Lạ quá chị Huệ ơi ! - Lan kêu lên sung sướng - Con Ly không chủ tâm mà nó đã giúp em một việc hữu ích thật bất ngờ !

- Lần này em phải đi xin bằng sáng chế gấp, trước khi có những điều bất trắc có thể xảy ra - Huệ khuyên.

- Vâng, ngày mai em sẽ mang máy xuống trình ông bà Đốc và nhờ ông xin hộ em một bằng sáng chế.

- Ý kiến của em hay đó.

Sáng hôm sau, khi Lan ở phòng ông bà Đốc ra, Huệ vội hỏi :

- Thế nào, ông bà bảo sao ?

- Ông bà thấy sáng kiến của em rất hay. Ông đã ngợi khen và hứa sẽ xin cho em một bằng sáng chế. Khi nào có nó trong tay, em mới đem máy ra biểu diễn cho mọi người coi.

- Lan à, chị rất hãnh diện về em đó !

- Trời ơi, nếu không có chị khuyến khích và giúp đỡ em thì chắc đến Tết Congo cũng chưa xong được.

Ngày hôm nay chắc bận rộn lắm vì nhà trường tổ chức buổi đại hòa tấu ca nhạc. Lan và Huệ đều ở trong ban hợp ca. Sau khi tập dượt suốt buổi, họ chạy ngay tới tiệm giặt ủi của chú Lầu như đã hẹn.

- Tụi mình còn nhiều việc phải làm quá đi mất, không còn nghỉ ngơi được một chút nào nữa ! - Lan thở dài nói - Trong đầu em lúc này chỉ toàn là nhạc, bài học và máy móc...

- Lại còn chuyện buôn lậu của bọn Dzu, thuốc ngủ và ba Lầu nữa chứ - Huệ tiếp.

Hai cô tới tiệm giặt trễ mất vài phút. Chú Phóng đã đứng đó từ bao giờ và đang đi bách bộ với vẻ bồn chồn.

- Ngộ tưởng mấy cô hồng có tới chứ ! - Chú lên tiếng khi thấy hai cô.

Trông diện mạo chú thật thiếu nảo, chú gầy đi nhiều, mặt mũi bơ phờ và quần áo rách tả tơi.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy chú Phóng ? - Lan hỏi - Chú cứ kể hết sự thật đi. Có phải Tư Xuân đã bắt cóc chú bữa nọ đó không ?

- Phải - Chú Phóng đáp - Tư Xuân « ló lem » tôi đi thật xa, « lòi » cột cái « pàn tay » tôi lại, « lòi » bỏ tui bị « lói » cái bụng. May phước sau một ngày tôi trốn « lược » về « lây ».

- Chú có biết tại sao bọn chúng làm vậy không ? - Huệ hỏi.

- Chắc cô Yến Nhi và ông Dzu mượn « ló » nhót tôi ló. Tôi « piết nhiều » quá mà !

- Chú muốn nói đến cái vụ buôn lậu của họ hả ?

Chú Phóng lo ngại nhìn Lan :

- Tôi hồng biết cái chi về « puôn » lậu hết ! Tôi hồng « piết » chi hết.

- Thế chú có bao giờ thấy cô Yến Nhi có một thùng đựng nữ trang châu báu không ?

- Cô Yến Nhi có cái râu hạt « póng » nhưng hông có quí báu cái gì.

- Không phải, tôi muốn nói đến những đồ châu ngọc chưa làm thành nữ trang cơ - Lan cắt nghĩa - Những viên hồng ngọc này, bích ngọc này, hột xoàn này, hãy còn để nguyên hạt chứ chưa có râu thành chuỗi hoặc chưa nhận vào vòng, nhẫn, bông tai.

Chú Phóng ngần ngừ và có vẻ sợ sệt khi sắp muốn tiết lộ những gì chú biết.

- Tui tui là bạn mà, chú đừng ngại - Huệ chậm rãi nói.

- Ồ, tui có thấy nữ trang ở nhà, lúc cô Yến Nhi mới « li » chơi tàu thủy về. Ông Dzu ông « lộc » ác lắm, ông tưởng tôi « li lói » với ông cò nên cho Tư Xuân « pắt » tôi để hai người chạy « li » xa đó.

- Chú gặp Tư Xuân lần đầu hồi nào vậy ? - Lan hỏi.

Chú Phóng im bất liếc nhìn chú Lầu như hỏi ý kiến.

- Nị kể hết đi - chú Lầu khuyên bạn sau vài giây im lặng - Máy cô là « pạn » mà, sẽ giúp nị với ngộ mà.

Lan lại gắng hỏi thêm. Cuối cùng, chú Phóng mới thú nhận cái điều mà hai cô đã nghi ngờ từ lâu. Tư Xuân đã lo giúp hai người khách trú này vào Việt Nam không giấy tờ. Mặc dù họ đã nạp cho hắn một số tiền khá lớn,

hắn vẫn không vừa lòng và thỉnh thoảng hắn lại đến làm tiền thêm.

- Tư Xuân làm như vậy với nhiều người đồng hương của tôi lắm. Mấy cô hồng nói với ai chứ ?

Thầy Huệ và Lan chưa trả lời, mỗi lo âu thoáng hiện trên nét mặt chú Phoóng.

- Mấy cô hứa « li » chứ ! - Chú năn nỉ - Đừng làm cho ngộ vô cái nhà tù nhá.

- Không, không, hai chú sẽ không bị bỏ tù đâu - Huệ trấn an - nhưng có thể bị trục xuất khỏi Việt Nam vì không có giấy tờ đảng hoàng.

- Trời ơi ! Ngộ hồng muốn về Tàu lâu ! Ngộ muốn ở « lây » hà ! - Chú Phoóng buồn bã nói.

- Tụi tôi sẽ cố giúp hai chú. Nhưng tụi tôi thấy hai chú không thể nào tiếp tục sống như vậy được : vừa bị tên Tư Xuân làm tiền, vừa lo sợ bị bắt.

- Mà « piết » làm sao hả mấy cô ?

Trên con đường trở về trường, hai chị em bàn tán rất lâu về vụ này. Họ thấy tội nghiệp cho hai người khách trú. Tuy nhiên hai người này đã vi phạm luật lệ, đó là một điều rất khó nghĩ cho hai cô.

- Nếu tụi mình không nói gì hết thì Tư Xuân sẽ tiếp tục khai thác họ - Lan lưỡng lự nói - Nhưng nếu mình nói ra thì rất có thể họ bị đuổi về nước. Thật khó mà tìm được một biện pháp ổn thỏa.

- Ta phải hỏi ý kiến một vị nào lớn tuổi mới được.

- Hay tụi mình hỏi ông bà Đốc ?

- Hay lắm ! Tụi mình sẽ đi gặp ngay ông bà khi về tới trường.

- Em hy vọng rằng mọi việc sẽ ổn - Lan thở dài nói - Em bắt đầu thấy lo rồi đấy, tất cả những vấn đề này quả thật là rắc rối.

- Đúng vậy - Huệ đáp - Không những thế, hồi nãy mình lại khám phá ra nhiều điều lạ nên chị có cảm tưởng rằng chúng ta sắp đạt tới mục tiêu rồi đó.

CHƯƠNG IX

Về tới trường, hai chị em lập tức đến văn phòng bà Đốc. Nhưng cô thư ký cho biết ông bà Đốc đang bận rộn với việc sửa soạn buổi dạ hội nên không thể tiếp ai lúc này được.

- Sáng mai hai em trở lại tiện hơn - cô thư ký hẹn.

- Vâng, nhờ cô trình với ông bà Đốc sáng mai 9 giờ tụi em sẽ lại.

Hai chị em Huệ Lan phải lo nhiều vấn đề nên không nghĩ gì đến buổi hòa tấu cả. May thay họ đã thuộc lòng vai trò nên không lo sợ gì cả.

- Em hy vọng là mọi việc sẽ tiến hành đẹp đẽ tối nay
- Lan vừa mặc áo vừa nói - Nhưng em vẫn không thể tin con Ly được.

- Em không tin như vậy là phải, sau khi nó đã phá cái máy của em như thế - Huệ đáp - Em biết không, hình như bà Đốc có ý nghi ngờ cho nó.

- Bà có phương pháp riêng để khám phá ra sự thật. Nhưng dù sao con Ly cũng không được hát tối nay.

- Hình như trước đó nó muốn xin trình diễn đơn ca một bài thì phải - Huệ nói.

- Và đến phút chót người ta đã cử một người khác.

- Lạ nhỉ ! Nhưng chị biết rằng bà Đốc không bao giờ quyết định điều gì mà không có lý do chính đáng.

- Con Ly nó nói là nếu tối nay nó không được hát là lỗi tại chị em mình.

- Chị biết. Vì vậy mà chị sợ nó còn cho tội mình một vố gì nữa đây.

- Em không thấy còn cơ hội nào để nó làm hại mình được cả. Cái máy của em thì đã được để nơi an toàn rồi, vì bà Đốc cất dùm em nơi văn phòng.

- Vậy thì tội mình chẳng còn điều gì phải lo ngại hết.

Hai cô vừa ăn vận xong thì Phượng tới báo tin bà Đốc kêu.

- Trời ơi, hai bò đẹp quá ! Cứ như tiên giáng thế ấy - Phượng tấm tắc khen - Bà Đốc muốn gặp hai bò ngay tức khắc.

- Vậy là bà vui lòng tiếp tội mình ngay bây giờ hay sao ? - Huệ ngạc nhiên hỏi - Nhưng sắp đến giờ khai mạc rồi cơ mà !

- Hình như có khách tới thăm hai bồ thì phải - Phượng giải thích - Mình có thấy một ông cao lớn có vẻ quý phái với bộ ria đen, đang đứng nói chuyện với bà Đốc.

- Tụi mình đâu có quen ai giống ông ấy, chị Huệ nhỉ?
- Lan ngạc nhiên hỏi.

- Không, không rõ là ai cả.

- Thì mấy bồ cứ xuống là khắc biết chứ gì ! - Phượng giục.

Khi vào tới văn phòng, hai chị em rất ngạc nhiên khi thấy ông Các đang đứng cùng một ông khách lạ. Sau đó hai cô được ông Các giới thiệu đó là ông Phan Nhật, một nhà thám tử trứ danh. Ông Các nói tiếp :

- Ông Phan Nhật hiện đang điều tra về vụ một chiếc vương miện bị mất trộm ở Tân Gia Ba. Tôi dẫn ông tới đây để bàn về chuyện anh em lão Dzu và tên Tư Xuân. Tôi nghĩ là hai cô có thể cho ông biết những điều mà hai cô khám phá ra được.

- Thừa ông, thật là một vinh dự cho chúng tôi nếu được cộng tác với nhà thám tử - Lan vừa trả lời vừa lo lắng nhìn chiếc đồng hồ trên tường.

- Mong rằng chúng tôi không làm rộn hai cô - ông Các nói khi nhận ra hai cô đang mặc áo dạ hội.

- Thưa ông, tối nay nhà trường tổ chức buổi đại hội hòa tấu - Huệ đáp - Chị em chúng tôi ở trong thành phần diễn viên, và hội sẽ khai mạc trong mười phút nữa.

- Vậy là chúng tôi đến không đúng lúc rồi. Nếu bà Đốc cho phép, chúng tôi sẽ ngồi đợi đến khi mãn cuộc vậy.

- Nhưng chương trình sẽ kéo dài tới hai tiếng đồng hồ cơ ạ - Huệ đáp.

Lan bèn đề nghị mời cả hai ông vào dự khán để giết thời giờ. Bà Đốc rất vui lòng chấp thuận và hai chị em đưa khách vào. Sau khi tìm được chỗ ngồi cho hai ông khách Huệ và Lan xin lỗi để vào hậu trường.

Hai cô chỉ kịp đứng vào chỗ mình trong ban hợp ca trước khi màn được kéo lên. Những màn trình diễn đều được hoàn hảo. Một bản đơn ca do Hằng trình bày đã được khán giả hoan hô nhiệt liệt. Vì được yêu cầu bis, bis, Hằng đã hát thêm một bài ngoại quốc lời Việt mà hai chị em Huệ Lan cũng thuộc lòng. Theo một dấu hiệu của Hằng, hai cô đã phụ họa rất nghệ thuật và màn này đã thành công rực rỡ.

Đáng lẽ buổi đại hội hòa tấu chấm dứt vào lúc mười giờ, nhưng vì khán giả kêu bis nhiều quá nên đã phải kéo dài thêm. Lúc màn hạ xuống lần chót thì đã gần 11 giờ

khuya. Hai chị em Huệ Lan vội chạy đi kiếm ông Các và nhà thám tử.

- Xin lỗi hai ông đã phải đợi quá lâu ! - Huệ nói.

- Không có ! Buổi trình diễn hay quá. Chúng tôi đã say sưa theo dõi và quên hết cả giờ giấc.

Trước khi họ rời khỏi phòng, bà Đốc cũng lại nói chuyện với hai ông khách.

- Tôi không dè lại lâu thế ! - Bà Đốc nói - Tôi rất tiếc phải làm quý vị thất vọng nhưng giờ này muộn quá rồi, các ông có thể trở lại vào sáng mai không ạ ?

- Vâng, chúng tôi sẽ cố thu xếp để lưu lại một ngày.

- Nếu vậy, sáng mai các ông nên trở lại sớm. nếu cần tôi sẽ cho hai em này nghỉ học giờ đầu.

Sau đó, mọi người đều thỏa thuận sáng mai sẽ gặp nhau lúc 8 giờ tại phòng khách nhà trường.

- May quá chị Huệ ơi ! - Lan nói sau khi khách ra về.

- Em muốn nói là tụi mình sẽ được nghỉ giờ đầu ?

- Chính vậy - Lan thú nhận - Từ sáng tới giờ tụi mình quá bận rộn nên em quên làm bài cho sáng mai rồi. nếu cuộc thảo luận với nhà thám tử kéo dài hết buổi thì càng may cho em lắm.

Sáng hôm sau, đúng 8 giờ ông Các và ông Phan Nhật đều có mặt tại phòng khách nhà trường. Huệ và Lan đã kéo dài cuộc đàm thoại đến quá 9 giờ một cách dễ dàng vì họ có biết bao nhiêu điều quan trọng để nói.

Sau khi kể lại tất cả những gì họ biết về anh em tên Dzu và chỗ cất giấu số nữ trang, họ đề cập đến chú Phóng và chú Lầu một cách thận trọng. Khi ông Phan Nhật đã hứa với hai cô rằng các đương sự sẽ không bị bắt bớ nếu họ không làm điều gì quấy, hai cô bèn nói thêm rằng hai cô rất nghi ngờ tên Tư Xuân đã làm tiền hai người khách trú nhiều lần.

- Nếu vậy, tôi sẽ đến gặp chú Lầu lập tức - nhà thám tử nói - Hai cô vui lòng dẫn tôi đến tiệm giặt ủi chứ ?

- Vâng, nếu bà Đốc cho phép chúng tôi ra khỏi trường vào giờ này ạ.

Khi bà Đốc đã biết rõ tự sự, bà liền cho phép hai cô nghỉ học cả buổi sáng hôm đó. Họ thuê taxi đến cửa tiệm chú Lầu. Vừa bước xuống xe, Huệ và Lan đã nhận

thấy cửa tiệm có vẻ vắng lặng. Các cửa đều đóng im ỉm và một tấm bảng mới sơn đóng đưa theo gió trước cửa tiệm :

« Xin mời khách hàng đến lấy quần áo tại tiệm chú Sồi ở số 15 đường Duy Tân. »

- Điều này chứng tỏ là chú Lầu đã trốn mất và không để lại địa chỉ - ông Phan Nhật lạnh lùng nói.

- Vâng, có lẽ - Lan tiu ngửu công nhận.

- Hay là chú ấy sợ chúng tôi đi báo nhà chức trách về vụ không có giấy tờ - Huệ thêm.

- Hoặc giả tên Tư Xuân đã trở về đây - Lan nói - Chú Phóng và chú Lầu rất sợ hấn ta.

Ông Phan Nhật ghi địa chỉ của tiệm giặt mới nhưng ông tuyên bố là có đi tới đó cũng bằng vô ích.

- Tôi nghĩ nên lại thăm cụ Đôn hơn - ông nói tiếp - Nếu hai cô vui lòng bớt thêm chút thời giờ thì xin đưa chúng tôi đến khách sạn Song Nga.

Hai cô nhận lời và đưa hai ông khách đến giới thiệu với cụ Đôn. Nhưng nhà thám tử cũng bị thất vọng vì ông cụ không biết gì thêm về anh em tên Dzu.

- Tôi muốn đến thăm bà Minh và xem xét ngôi biệt thự - nhà thám tử đề nghị - Tất cả những gì hai cô thuật lại về giấc điệp triền miên kỳ quái đó làm tôi thắc mắc rất nhiều.

- Thưa, để chúng tôi đưa ông đi ạ - Huệ đáp.

Vì ông Các phải đi gặp khách hàng tại khu chợ Hòa Bình, nên chỉ có nhà thám tử và hai chị em Huệ Lan đi đến nhà bà Minh mà thôi. Hai cô kể thêm cho ông Phan Nhật nghe những chi tiết liên quan đến giấc ngủ lạ kỳ. Tuy nhiên, hai cô không hề đề cập đến chiếc hộp nhỏ đựng bột trắng mà họ đã tìm thấy.

Bà Minh tiếp đón ba người khách rất niềm nở. Bà đề cập ngay đến bệnh tình của bé Vinh và bà cho biết rằng một đứa con khác của bà cũng bị như thế cách đây hai ngày. Huệ và Lan ngồi nghe một lúc rồi ra vườn chơi với bọn trẻ.

Họ tìm thấy chúng cạnh con suối, đang đùa giỡn và lội bì bõm dưới nước. Hai đứa lớn đã làm được một chiếc cối xay chạy trên dòng suối và chúng rất hãnh diện.

- Hai chị ơi ! Xem bộ cánh cối xay của tụi em nè ! - Bé Vinh khoe - Nó đẹp ghê há ? Tụi em làm lấy đó.

- Ừ đẹp quá nhỉ - Huệ vừa khen vừa cúi gần xuống xem - Bộ hai em tự cửa ván và đóng đinh được à ?

- Vâng ạ - bé Vinh hãnh diện đáp - Tụi em đang lo làm một chiếc cối xay nữa. Trong nhà còn vô số ván cũ chị ạ.

Trên chiếc cánh cối xay đang từ từ quay, Huệ nhận thấy một dòng chữ. Thắc mắc, cô hăm chiếc cánh lại để đọc. Có nhiều chữ đã bị nước xóa nhòa, nhưng cô cũng đọc được :

- Khu Tây Hồ ! Vinh này, em kiếm tấm ván này ở đâu vậy ?

- Em lấy từ một chiếc thùng gỗ phá ra. Nó ở trong nhà xe đằng kia, chị ạ.

Huệ đứng lên nhìn Lan. Hai người đều nghĩ là những chữ này có thể có một ý nghĩa đặc biệt.

- Cái thùng ấy có lẽ của anh em tên Dzu không biết chừng - Lan thì thầm - Chắc họ nhận hàng gửi từ Tây Hồ tới.

- Im ! - Huệ khẽ véo tay Lan và đưa mắt nhìn bọn trẻ - Vinh à, em nói là đã tìm thấy chiếc thùng trong nhà xe hả ?

- Vâng ạ.

- Có phải thùng của ba em không ?

- Thừa cô, không phải đâu ạ, vì chắc hẳn nó có từ trước khi nhà em dọn đến.

Bé Vinh có vẻ thắc mắc vì nó không hiểu tại sao hai cô lại chú trọng đến một mảnh ván nhỏ này.

- Hay là tụi mình vào nhà xe tìm nốt những mảnh ván còn lại đi. Em nào tìm ra trước sẽ được chị thưởng hai chục mua cà rem.

Cả bọn đều chạy tủa về nhà xe. Khi hai cô đến nơi thì bọn trẻ đang bới đồng ván cũ.

- Đây rồi chị ơi ! Hình như là một mảnh ván của chiếc thùng đó hay sao ấy ! - Bé Vinh kêu lên và giơ một mảnh ván cũ lên.

- Không phải, gỗ này không giống thứ gỗ đó - Lan đáp sau khi quan sát tấm ván - Vả lại tụi mình phải kiếm những mảnh có chữ in ở trên cơ mà !

Hai cô vào giúp chúng tìm nhưng không thấy những tấm ván cần thiết.

- Chắc tụi mình phải bỏ cuộc quá ! - Huệ nói - Tìm kiếm khắp lượt rồi phải không ?

- Đâu có ! - Thu Ba đáp - Ở góc kia còn có một tấm ván nhưng em không muốn mó tay vì nó đầy mạng nhện dơ quá.

Huệ bèn lại nhặt tấm ván lên, chùi sạch mạng nhện bằng một miếng giẻ vứt gần đó. Cô bật kêu lên mừng rỡ :

- Lan này ! Có chữ viết đầy đủ ! Hình như đúng là nửa kia của tấm ván, em ạ !

Hai cô vội mang ra ngoài ánh sáng để xem và trở ra bờ suối. Khi ghép hai miếng ván vào với nhau, họ nhận thấy cả hai thuộc cùng một thứ gỗ và chữ in cùng một lối, Lan đọc lớn tiếng :

- Khu Tây Hồ, số 120 Quốc lộ 11.

- Cái địa chỉ này có lẽ rất quan hệ - Huệ nói - Mình phải đưa cho ông Phan Nhật coi ngay mới được.

Vào tới nhà, hai cô thấy bà Minh đang ngồi một mình trong phòng khách.

- Thưa bác, ông Phan Nhật đâu rồi ạ ? - Huệ hỏi.

- Ông ta xin phép đi xem căn nhà cô ạ. Có lẽ lúc này ông đang ở trên lầu.

Hai cô vội lên lầu. Nhưng đi hết phòng này đến phòng khác mà cũng chẳng thấy tăm hơi ông đâu hết. Lan gọi tên ông mấy lần cũng vô hiệu.

- Lạ thật ! Không biết ông ấy đi đâu nhỉ ? - Cô ngạc nhiên hỏi.

- Chị bắt đầu thấy lo lo em ạ - Huệ chau mày đáp - Trong ngôi nhà này đã xảy ra biết bao điều kỳ lạ, hình như là có ma !

Lan bật cười nhìn chị :

- Chị nói tức cười quá ! Sự gì cũng phải có một giải đáp hữu lý chứ !

- Đành vậy, nhưng làm thế nào tìm ra giải đáp ? Chị rất lo ngại cho ông Phan Nhật.

Càng tìm kiếm hai cô càng thấy chột dạ. Cuối cùng họ đi tới văn phòng làm việc, mở cửa ra nhìn vào trong.

Huệ giật mình thốt lên :

- Đúng là cái điều chị nghi ngờ từ nãy mà !

Trên chiếc đi văng, nhà thám tử tài ba đang nằm ngủ ngon lành.

CHƯƠNG X

Sau khi cô lay ông ta dậy không được, hai cô hiểu rằng ông ta là nạn nhân của giấc ngủ kỳ quái mà nhiều người đã trải qua từ trước đến giờ. Huệ vội đi gọi bà Minh, rồi ba người khiêng ông Phan Nhật vào một căn phòng kế bên, đặt ông nằm trên giường.

- Ông ta sẽ tỉnh dậy trong vài tiếng - Lan nói.

- Dù sao đi nữa, có lẽ tôi sẽ kiếm nhà khác để dọn đi! - Bà Minh nói - Ở trong ngôi nhà này, đã có đến bốn người bị ngủ như thế kia rồi : Cô Huệ, ông Phan Nhật và hai đứa nhỏ.

- Vâng cháu hiểu - Huệ đáp - Nhưng chúng ta phải khám phá ra sự bí mật này mới được.

- Khám phá thế nào ?

- Thưa bác, Lan và cháu vừa tìm ra một vài dấu vết sẽ đưa tụi cháu tới khu Tây Hồ.

- Khu Tây Hồ à ? - Bà Minh ngạc nhiên hỏi - Ở đâu thế nhỉ ?

- Thưa bác, cách đây độ mười lăm cây số, bên quốc lộ 11 ạ. Lan ơi, tụi mình ra đón chiếc taxi hồi nãy đi.

- Chị có mang tiền theo không ?

- Có lẽ đủ để trả một cuộc tới đó.

- Nếu cần tiền tôi có thể đưa hai cô mượn - bà Minh vội đề nghị - Hai cô mà tìm ra được điều gì thì cứ việc hành động cho mau.

- Thế còn bà Đốc ? Tội mình chưa xin phép nghỉ thêm - Lan nhắc.

- Được, tội mình sẽ trình bày hết cho bà nghe. Nếu mình thành công, chắc bà sẽ tha thứ cho mình.

- Nhưng nếu thất bại thì chắc chắn bà sẽ cấm không cho tội mình ra ngoài từ đây đến cuối năm ! Kệ ! Ta cứ thử vận may rủi xem sao !

Đến khu Tây Hồ, hai cô tìm đến số nhà 120 quốc lộ 11. Hai cô bảo tài xế dừng lại ở đằng xa rồi thả bộ tới. Căn nhà có vẻ như bỏ hoang, họ gõ cửa nhưng không ai trả lời.

- Hình như không có người ở - Huệ thất vọng nói.

Lan đang phân vân chợt nhìn thấy một chiếc xe hơi từ đằng xa đang tiến tới.

- Chị Huệ - cô vừa nói vừa đẩy chị núp vào bụi cây - Em trông giống như chiếc xe của tên Tư Xuân hồi trước thì phải.

- Đúng rồi ! Có cả hai người nữa trên xe. Hai anh em tên Dzu hẳn. Nếu vậy thì may quá.

Một lúc sau, chiếc xe ngừng lại bên lề đường, ba tên bắt lương bước xuống.

- Hai người vào trước đi, Tư Xuân nói. Tôi sẽ xách vali vào sau.

Hai anh em tên Dzu mở cửa bước vào nhà. Tuy nhiên, vì nghĩ là Tư Xuân không thể một mình xách nổi vali vào nhà nên họ lại trở ra để tiếp tay.

- Đây là cơ hội độc nhất ! - Huệ thì thầm - Tụi mình lên vào trong đó trong khi họ quay ra.

- Thôi chị ơi, nguy hiểm lắm.

- Nhưng chẳng còn cách nào khác cả.

Hai cô rình đến lúc thuận tiện lên bước vào nhà. Họ đang đứng trong một căn phòng khách trang trí khá lịch sự.

- Em đoán là Tư Xuân đã bóc lột tất cả những đồ này của những người khách trú giàu có ! - Lan thì thầm - Hoặc giả đó là những đồ buôn lậu ?

Chỗ trốn độc nhất là một tấm bình phong khảm xà cừ dựng trong một góc phòng. Hai cô vừa kịp núp vào phía

sau thì Tư Xuân và đồng đảng cũng vào tới nơi.

- Mày lấy vé đi Lào được rồi chứ Dzu ? - Tư Xuân hỏi.

- Vâng, người ta chẳng hỏi em gì hết.

- Tốt lắm, ta có thể lên máy bay tới nay. Chừng nào tụi mình đã cao chạy xa bay thì cảnh sát sẽ quên chuyện này.

- Nhưng giờ này mình hãy còn lẫn lẩn ở đây ! - Cô Yến Nhi lo ngại nói - Cảnh sát đang theo dõi ráo riết.

- Cô đừng lo sợ vớ vẩn nữa ! - Tư Xuân gắt - Cô vào thu xếp đồ đạc đi, nửa giờ nữa là phải rời khỏi nơi này đó.

Rồi ba người lên lầu với chiếc vali, trước sự thất vọng của hai chị em Huệ Lan.

- Ta phải theo dõi thêm mới được, không thì uổng ! - Huệ thì thầm.

Họ lặng lẽ bước lên cầu thang thật nhẹ. Nhưng khi Lan lên gần hết thì một bậc gỗ kêu rảng rặc.

- Tiếng động gì vậy ? - Cô Yến Nhi giật mình hỏi.

- Tiếng máy con mọt nghiền gỗ chứ còn tiếng gì nữa
- Dzu bực mình đáp.

Hai cô lên thoát vội lên vào một căn phòng trống rồi áp tai vào tường để nghe ngóng.

- Ta vừa mới được biết là ngôi biệt thự của lão già Đôn đã cho người khác mượn rồi - Tư Xuân báo tin.

- Vậy hả ? - Dzu hỏi - Ồ, nhưng không sao cả. Cái « bảo vật » tụi mình giấu ở đó rất là kín đáo, an toàn cho tới khi tụi mình về lấy.

- Đáng lẽ mày phải thủ tiêu chiếc vương miện ấy đi sau khi đã gỡ hết kim cương, ngọc thạch ra mới phải
- Tư Xuân đáp - Nếu người ta mà khám phá ra thì tụi mình sẽ toi mạng hết.

- Làm sao khám phá ra được ? - Tên Dzu đáp với một giọng đầy tin tưởng - Cái vương miện ấy bằng vàng, tụi mình sẽ nấu chảy ra để tiêu thụ một ngày gần đây, thủ tiêu thì uống lắm.

- Ngộ tụi thuê nhà nó kiếm ra trước thì sao ?

- Dù chúng có khám phá ra thì chúng sẽ không bao giờ nhớ ra nó ở đâu cả - Yên Nhi đáp.

- Cô nói gì tôi không hiểu ?

- Anh Dzu đã cất nó trong một ngăn tủ bí mật. Nó được bảo vệ bằng một thứ « bột ngủ » rất mạnh. Khi có người mở ngăn tủ, mùi hương sẽ bay toả ra và người đó sẽ ngủ gục như chết. Lúc tỉnh dậy, hẳn sẽ chẳng còn nhớ gì hết.

- Anh thấy chưa ? - Dzu hãnh diện tiếp lời - Em đã kiểm tra công thức và nhờ một nhà hóa học chế ra chất bột ngủ đó.

- Hay lắm ! Nếu vậy, cho tao một ít để phòng khi bị thộp thì cứ việc tung ra.

- Nhưng đâu còn nữa ! - Yến Nhi đáp - Tụi tôi rời nông trại Di Linh quá vội vã nên quên mang theo.

Huệ và Lan không bỏ sót một câu nào. Những điều Yến Nhi vừa nói đã giải đáp được sự bí mật bao trùm giấc ngủ kỳ dị trong biệt thự cụ Đôn : Huệ, hai đứa trẻ và ông Phan Nhật đã lần lượt khám phá ra cái ngăn tủ bí mật, đã ngủ phải chất bột đó và sau một giấc ngủ triền miên, mọi người không còn nhớ gì hết.

Khi Yến Nhi nói đến việc hai anh em cô đã rời khỏi nông trại quá hấp tấp, Huệ và Lan chợt nhớ đến cái hộp đen mà họ đã tìm thấy. Huệ hiện còn giữ nó trong sắc tay. Cô ra hiệu cho Lan hiểu nhưng không được nên đành phải rút chiếc hộp ra, Lan mỉm cười đắc thắng...

nhưng cô bỗng im bất : cánh cửa phòng đã bật mở. Tư Xuân bước vào và đứng khựng lại khi trông thấy hai cô.

- Dzu ! - Hấn gọi - Lại tao bảo đây !

Huệ và Lan vội chạy về phía cầu thang nhưng đã bị anh em Dzu chặn lối.

- Sức mấy mà thoát được ! - Tư Xuân gằn giọng - Ai ngu xuẩn gì mà để mấy cô đi báo cảnh sát !

- Bắt chúng lại ! - Tên Dzu vừa hét vừa sấn lại phía Huệ.

Nhờ vài miếng võ nhu đạo, cô tránh né được đôi bàn tay lông lá của tên Dzu và lùi dần về phía góc tường. Một đòn tuyệt vọng để lật ngược thế cờ bỗng lóe ra trong trí óc cô.

- Đứng lại ngay ! Nếu không...

Tên Dzu cười khẩy và tiến dần về phía cô. Huệ vừa mở nắp hộp ra vừa quay mặt đi để khỏi phải chắt bột. Đúng lúc Dzu xông lại, cô hất chắt bột vào mặt hắn. Vì không tránh kịp hắn đã lãnh đủ, phần bột còn lại thì rơi xuống đất chỗ Yên Nhi và Tư Xuân đang khóa tay Lan.

Ba tên bất lương không hề chú trọng đến chắt bột tung tóe dưới đất. Nhưng Huệ chợt dạ thấy bột chưa

linh nghiệm vì trong phòng không một ai làm sao cả.

- Tôi sẽ dạy cho cô biết cách đi rình mò kẻ khác ! -
Tên Dzu cười độc ác.

Hắn nắm lấy cánh tay Huệ bẻ quặt lại, khiến cô phải nhăn nhó vì đau đớn.

Mặc dầu vùng vẫy một cách vô vọng, cô biết là thế nào cũng bị chúng bắt. Nhưng bỗng hai bàn tay tên Dzu từ từ lỏng ra. Hắn đưa bàn tay lên cổ như người bị sặc và nằm lăn ra sàn.

Nhưng Huệ cũng cảm thấy mệt mỏi vì chất bột cũng đã ảnh hưởng đến cô. Cô loạng choạng cố gượng lùi dần về phía cầu thang.

Từ góc phòng bên kia, Yến Nhi và Tư Xuân quay lại ngạc nhiên. Chưa kịp hiểu ra sự gì thì họ cũng đã bị chất bột ngấm dần vào.

Thấy tay họ bỗng rời ra Lan vội thoát khỏi hai người, cô nhịn thở chạy về phía cầu thang và ngã vào tay chị Huệ.

Hai chị em dìu nhau xuống được dưới nhà và mở cửa phòng ra. Không khí mát mẻ bên ngoài làm cho hai cô tỉnh lại.

- Thoát chết ! - Lan thốt lên - Lúc đó nếu hít thêm một hơi nữa, chắc tội mình cũng lẫn quay ra rồi.

- Bọn chúng không thể tỉnh dậy trước vài giờ đâu ! - Huệ đáp - Mình phải đi báo cảnh sát ngay mới được !

Chiếc taxi đợi quá lâu nên đã bỏ đi. Hai cô phải lết đến bót cảnh sát gần nhất.

Lúc đầu, viên trưởng bót không chịu tin lời khai của hai cô, nhưng sau ông cũng cho vài nhân viên đi theo hai người. Vào tới trong nhà, khi họ thấy ba người nằm ngủ lả lóc dưới đất, họ hiểu là hai cô nói thật và kêu xe đến chở chúng về bót.

- Các cô giỏi lắm ! - Viên cảnh sát trưởng nói - Tên Tư Xuân này ai mà không biết nó ! Đã bao lâu nay, nó lẫn trốn dưới nhiều tên khác nhau và cảnh sát truy nã chưa ra.

- Thưa ông, còn anh em lão Dzu thì sao ạ ? - Huệ hỏi.

- Hai tên này thì chúng tôi ít biết hơn. Có lẽ là đồng đảng của Tư Xuân, đã thôi không làm việc cho hắn từ lâu.

- Chúng tôi có thể cho ông biết một vài điều nữa - Huệ từ tốn nói - Ban nãy chúng tôi được nghe họ bàn tán kế hoạch với nhau.

Cô bèn thuật lại vai trò của anh em Dzu trong vụ đánh cắp chiếc vương miện.

- Họ không nói đã dấu số nữ trang ở đâu à ? - Viên cảnh sát trưởng hỏi.

Huệ lắc đầu :

- Thưa, điều này thì chúng tôi không rõ.

- Có lẽ ở số 120 quốc lộ 11. Tôi sẽ cho nhân viên lục soát căn nhà đó. Nhưng mà tôi muốn biết hai cô đã làm cách nào để hạ ba tên ấy dễ dàng như thế ? Hai cô chụp thuốc mê à ?

- Ô ! Thưa ông không phải ạ - Lan thản nhiên đáp.

Huệ và Lan rời khỏi bót cảnh sát, không tiết lộ điều bí mật của họ. Họ cũng không tiết lộ rằng chiếc vương miện, hiện còn nằm trong một ngăn tủ bí mật tại nhà bà Minh, vì họ muốn tự mình khám phá ra nó.

- Chúng ta đi ngay bây giờ nhé ! - Lan đề nghị.

Họ nhảy lên một chiếc taxi để về khu Lam Sơn. Rất may cho hai cô, lúc này ông Phan Nhật vẫn còn đang ngủ say sưa. Sau khi xin phép bà Minh đi quan sát các căn phòng, hai cô đi lấy khăn ướt bọt lên mặt rồi đi khắp phòng này đến phòng kia để tìm ngăn tủ bí mật.

- Hãy để ý nếu thấy vết hằn trên tường nhé - Huệ dặn dò em.

Nửa giờ sau, hai cô đã bắt đầu thấy nản.

- Chị phỏng đoán là ngăn tủ đó ở trong phòng làm việc - Huệ nói - Tụi mình đi lại đó xem sao đi.

Họ xuống dưới nhà để tiếp tục quan sát. Cạnh căn phòng làm việc, có một phòng chứa đồ, nơi mà bà Minh xếp những chiếc rương và vali rỗng. Có lẽ chưa ai quét dọn phòng này từ khi bà Minh dọn đến nên các vách tường đều phủ đầy bụi bặm. Lan lấy chiếc khăn phủ đi một phần. Bỗng cô reo lên vui mừng :

- Chị Huệ, em thấy có vết gì trên tường này ! Hình như ngăn tủ nằm đây thì phải.

Huệ chưa kịp lưu ý đề phòng thì cô em đã rờ tay lên vách và đụng phải một lò xo ngầm : bức ván bỗng chạy sang một bên, để lộ ra một ngăn tủ tối om.

- Chắc nó đây rồi ! - Cô reo lên.

Trong nỗi vui mừng, cô không nhớ đến chiếc khăn ướt đang từ trên mặt cô rơi xuống.

- Kia Lan, khăn rơi ! - Huệ vội kêu.

Lan đưa tay bịt khăn trở lại. Cảm thấy đầu óc hơi quay cuồng, cô vội ngồi xuống ghế để nghỉ một lát, trong khi Huệ thò tay vào hộc tủ lấy chiếc vương miện bằng vàng ra. Rồi cô đóng sập cửa tủ lại để hơi bột khỏi xông ra ngoài.

Hai chị em chạy ra mở tung mấy cánh cửa sổ rồi bỏ khăn ướt xuống.

- Với chiếc vương miện này, tội mình đã nắm giữ được một bằng chứng khó thể chối cãi được về tội trạng của anh em tên Dzu, phải không em ? - Huệ tuyên bố - Thế này là tội mình đã gần giải xong bài toán rồi đây. Khi nhà thám tử ngủ dậy, chắc ông ta phải ngạc nhiên lắm.

Khi hai cô đi vào, ông Phan Nhật đã bắt đầu mở mắt. Huệ và Lan bèn thuật lại những gì hai cô đã mắt thấy tai nghe. Ông Phan Nhật và bà Minh lắng nghe trong sự kinh ngạc tột độ.

- Tôi không thể nào tin hai cô, nếu không trông thấy chiếc vương miện kia ! - Nhà thám tử nói - Và trong khi đó thì tôi lại nằm ngủ khoèo ! Sao mà tôi muốn từ chức ngay tức thì và xin cấp trên cử hai cô giữ chức vụ của tôi quá.

Nói đoạn, ông đi cùng với hai cô đến chi cảnh sát để trao lại chiếc vương miện cho nhà chức trách. Khi biết rằng chưa tìm được ra lô kim cương và ngọc thạch, hai cô đưa cho viên cảnh sát trưởng một bản sao danh sách nữ trang mà hai chị em đã tìm thấy tại nông trại của Dzu.

Sau đó, người ta đưa hai cô đến chi cảnh sát Tây Hồ để dự cuộc thẩm vấn Tư Xuân. Biết chắc là không thể thoát được cảnh tù tội và hy vọng sẽ được giảm khinh, hẩn khai đã giấu số nữ trang dưới sàn nhà số 120 quốc lộ 11.

Cảnh sát đã tìm ra ngay. Với sự giúp đỡ của ông Phan Nhật và của ông Các, Huệ và Lan mang so sánh với bản chính danh sách và nhận thấy lô kim cương và ngọc thạch vẫn đầy đủ, chưa bị mất mát hoặc trao đổi viên nào.

Yến Nhi khai trong vụ này người chủ mưu là Tư Xuân. Cô thú nhận đã đánh cắp chiếc vương miện trong viện bảo tàng ở Tân Gia Ba và khi tàu cập bến Sài Gòn thì cô đã dàn cảnh để mọi người tưởng cô đã chết đuối.

Thật ra thì cô đã cải trang làm bồi tàu và trốn trong hầm tàu. Thừa lúc không ai để ý, cô đã lên lên đất liền mà không một ai trông thấy. Ít lâu sau, cuộc tìm kiếm của thuyền trưởng Định đã bắt buộc cô và anh cô phải

lẩn tránh trong nông trại của mẹ cô.

Khi đọc những lời thú tội trên, Lan nói :

- Nếu mà Hằng không mời tội mình về Di Linh để dự lễ sinh nhật thì chưa biết đến bao giờ mình mới khám phá ra vụ này !

Sau đó, hai cô trở về khu Lam Sơn để đánh điện tín báo tin mừng cho chú Định.

- Chắc chú Định vui lắm nhỉ ? - Lan sung sướng nói
- Mọi sự rắc rối đã chấm dứt ở đây !

- Nhưng lúc này thì đến phiên tội mình sắp gặp rắc rối đây ! - Huệ đáp - Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

- Em đoán độ hai giờ chứ mấy.

- Bốn giờ chiều rồi đó, sợ chưa ?

- Mà tội mình cũng chưa được ăn cơm trưa nữa chứ !

- Ăn cơm trưa ! Chị chẳng thèm nghĩ đến việc ấy. Điều đáng lo là bà Đốc có lẽ đang giận chị em mình lắm.

- Nếu chẳng may bà có cấm tội mình không được ra khỏi trường từ giờ đến cuối năm thì cũng chả bỏ, so với

những gì mình đã làm - Lan cười đáp.

- Phải đấy. Trong đời chị, chưa bao giờ chị được trải qua những giờ phút hồi hộp như thế.

Khi về tới trường, người đầu tiên họ gặp là Ly. Cô này có ý đợi họ ở cửa.

- Lần này thì các bồ đừng hòng thoát khỏi đâu ! - Cô cười nham hiểm - Bà Đốc cho gọi hai người đến mấy lần rồi đó.

- Thì tụi này cũng định đến trình diện ngay bây giờ mà ! - Lan bình tĩnh trả lời.

Hai chị em ở trong phòng bà Đốc đến hơn nửa tiếng đồng hồ. Lúc họ bước ra thì thấy Ly đang lảng vảng quanh đấy. Cô thất vọng khi thấy hai chị em Huệ Lan chẳng có vẻ gì là khổ não, mà trái lại còn tươi cười hí hửng nữa chứ !

Hai chị em đi thẳng xuống bếp và theo lệnh của bà Đốc, người ta dọn cho hai cô một bữa ăn đặc biệt.

- Lúc nào chúng cũng được sự ưu đãi ! - Ly bảo Mai - Mình mà có chống lại cũng chả ăn thua gì, tức quá !

Vài ngày sau, cả trường đều biết rõ chi tiết cuộc phiêu lưu kỳ thú của chị em Huệ Lan. Trong suốt một tuần lễ, người ta chỉ bàn bạc về chuyện đó.

Tuy nhiên, không ai vui mừng bằng Hằng. Cô viết thư cho song thân để báo tin sự thành công của hai bạn. Trong thư hồi âm, bà Chất đã nồng nhiệt khen ngợi Huệ Lan và cho biết thêm là bà cụ Thân đã qua đời sau khi ba chị em rời khỏi trại vài ngày.

Ông Phan Nhật và nhà chức trách cố tìm kiếm chú Phóng và chú Lầu nhưng vô hiệu. Hai chị em Huệ Lan thầm cầu mong cho hai người khách trú được yên ổn vì họ đã giúp hai cô chứng minh tội trạng của Tư Xuân.

Sau ngày kết án của ba tên bất lương, Lan được tin nhà cầm quyền đã cấp cho cô một tấm bằng sáng chế về chiếc máy của cô, Sự ghen tức của Ly lên đến cực độ và cô giận dữ mấy ngày không thèm nói chuyện với ai cả.

Huệ và Lan không hề chú ý đến thái độ kỳ khôi ấy, vì hai cô muốn tận hưởng sự thành công vẻ vang này.

Vài ngày sau, hai cô nhận được thư của chú Định khen ngợi công trình của hai cháu, có kèm theo cả một hộp đầy bánh kẹo của cô Hạnh nữa. Huệ và Lan đem mời tất cả các bạn cùng thưởng thức.

- Tối nay, tụi này được ăn mừng những hai chiến thắng lận ! - Phụng hân hoan nói.

- Bò nói gì mà ghê rợn thế ? - Lan hỏi.

- Này nhé, tội mình phải ăn mừng không những về vụ chiếc vương miện, mà còn về những bước đầu của Lan trên con đường sáng chế chứ ! - Phượng giải thích.

Một tràng pháo tay nổ ran để hoan hô hai chị em Huệ Lan.

HẢI VÂN